

BIBLIOTHECA
V. HELS.
Grålsarens Jesu

Skrifti

Serda wård.

I anledning af thet Ewangelium

Som uppå

Andra Söndagen efter Påska infaller/

I ti Åbo Dom-Kyrkia

Enfaldeligen föreståld /

år 1746.

och

Dominia Misericordie

Efter Åtskilligas åskundan til trycket lemnad

J. A. A. Ulf
Utaf

ANDERS WETTERBLAD.

ÅBO, Tryckt af J. O. KJÄMPÉ, Kongl. Acad. Bofitt.

PRINTED BY
J. W. B. B. B.

THE
OFFICE OF THE
SECRETARY OF THE
NAVY

WASHINGTON, D. C.

1862

ANDERS WETTERLID

ANDERS WETTERLID

Uti det Aldrahelgaste och i ewighet Högst-
läswade Treenighetenes/ Fadrens/ Son-
sens och Andans Namn. AMEN!

S Erren är min Herde/ mig skal in-
tet fattas. Så förnögd utlåter sig
den efter Guds sinne artade Konung
David/ när han öfwerwågade/ så wäl the män-
ga omkiften/ hwilka Guds barn tid efter annan
uti werlden äro underkastade/ som ock deras lyck-
saliga tilstånd under tidens och lyckans margs-
handa wändningar. H Erren är min Herde/
såger han/ mig skal intet fattas. orden läsas
uti Psal. 23. 1. Det war honom ej obekant/ at Psal. 23:1
de jordiskt sinnade menniskor söka at sättia sin
wålmåga och förnöjselse uti det/ som jordiskt/ så-
fängeligit och förgängeligit är. Somlige utaf dem
tycka sig åga mycket/ när de äro högt ansedde/
och då lyckan synes hafwa likredt trapporna/ up-
på hwilka de kunna upstiga til det ena heders stäl-
let

let efter det andra. Somliga åter när öfwerflödigat jordiskt godt af rikedomar och ågodelar dem tilflyter. Andra skatta sig då nöjde/ när de inbilla sig wara ågare af åtskilliga antingen naturens eller lyckans förmåner: men betäncka ej/ at det blifwer wid Predikarens utsago/ oaktat huru

Pred. B. 1: förnöjande det kan synas; at allt är föfängelighet och jämmer. Fåfängelighet är alt tinneligit/ dels för sin beständiga obeständighet/ dels ock för sin intet rätt förnöjande förnöjlighet. Alt jordiskt försvinner/ lemmande ej annat efter sig/

14.

än en smärtande åtancka och oro; ty då wi som sakraft tro och wara ågare derutaf/ så är thet framfarit såsom en skugge/ bortslupit såsom et skepp i wågene/ och förslugit såsom en fogel i wädret. Gods wahrar icke etwinner-
 Wissh. B. 5: 9, 10, 11-
 Ordsp. B. 27: 24.

liga/ och Kronan wahrar icke til ewig tid. Fåfängelighet är det ock/ emedan det ej kan tilfreds ställa den inplantade själens trängtan/ som med sit begär altid softar uppå det ewiga och oödeliga.

Darseth det så är/ sika doch de fåfangeliga efter det fåfangeliga; och när de åga det/ mena at dem intet fattas. Men Guds barn äro utaf helt annat sinnelag/ och sinna sig då rätteligen förnöjde/ samt at dem då intet fattas/ när de hafwa sin Gud; ty då hafwa de i honom alt:
 Fråga

Fråga dertfore / med den lyckfäliga Afkaph / efter Himmel och jord inter. Om dem än kropp och själ försmåttade / så är han doch theras hiertans tröst och deel. De äro lika den duswa / som Noah utskickade / hwilken kom til honom igen / efter hon icke fan / hwarpå hon sin fot hwilla kunde. Afwen så finna de här ingen roo och förnöjelse / hwarest alt swärfwar ibland förgängelighetenes sig af och an kastande wägar: och det så mycket mindre / som de fära sig til sinnes / ej hafwa antingen af natursens lius eller Guds uppenbarade ord någon anledning / at uti seltwa owaraktigheten nedslä pålar / som ståndigt hafwa at frukta för uprhyckande. Detta bestäncka de / och äro endast angelägna / huru själen må swinga sig i högden / och försättas uri gemenskap och förening med det aldrabögsta och waraktiga wäsendet; uti hwilket den sanma förnöjelsen allenast finnes / och hwilket låter själen smaka sådana wällust strömar / at alt utom henne är intet; men i sin Guds ägande besitter hon alt i öfwerflöd.

Häruti hade Daw' d sin förnöjelse / så at han med skäl kunde säga: at honom fattades intet. Ty Herren war hans herde / som spifade honom med liffens bröd / som wedergwette hans matta själ med lefwande watten / och som beskyddade honom för fiendernas anfall / at de icke kunde blifwa

Psalm. 73:
25, 26.

1. Mos. 8:
8: 9.

wa honom öfvermåttige. Dersföre säger han:
 psal'm 118: 6. 28. 7. HErren är med mig / ihersföre fruktar jag
 mig intet. HErren är min starkhet och
 stöld; uppå honom håppades mit hierta /
 och mig är holpet. Huru förnögd och lyfsa-
 lig han skattar sig / när han wiste sig boo under
 den Högstas beskydd / kan slutas / då han utbrister:
 ps. 118: 2. 3. Hierteliga kär hafwer jag dig / HErre min
 starkhet; HErre min klippa / min borg /
 min förlofare / min Gud / min tröst / then
 jag mig wid håller: min stöld / och mins
 saltighets horn / och mit beskydd. Skulle
 man blåt döma efter utwärtens anseendet / så kun-
 de man lätteligen falla på the tanctar: at fast än
 et Guds barn är der uti myckeligit / at det står un-
 der den Högstas / såsom sin Herdes wård och
 beskydd; så thyckes det samina doch altid fattas
 något / hwarutaf andra ofta blifwa delaktige.
 Det är sant / at en rätt Christen och Gudi öf-
 werlåten skil / allenast efter thet utwärtens tilstån-
 det betraktad / är den eländigaste ibland alla men-
 niskor; såsom en menniska / stadd utom gemens-
 kap med Gud / är det uslaste utaf alla skapade
 Syr. 40: 1, 2. creatur. Ty såsom det är en usel och jäm-
 merlig ting med alla menniskors lefwerne /
 alt ifrån moderlifwet in til thes the i jorde-
 ne /

ne/ then alles wår moder är/ begrafne
warda. i ty/ här är alltid sorg/ fruktan/
wåntan; och på stidstone döden: så utstå tro=
gna Jesu efterföljare/ i kraft af den gifna lagen/
at Menniskan skal äta sit bröd i sin anletes 1. Mos. 3.
swett/ til thes hon warder til jord igen/ 3: 19.
ej allenast hwad allom menniskom är gemensamt/
så at de kunna kalla sit lefwerne en eländes tid; 1. Mos. 3.
utan måste ock des utan/ efter det i högden gior=
da beslut utstå mycket lidande/ ja sådant/ både 47: 9.
in- och utwärtas/ som är dem obekant och främ=
mande/ hwilka ej åtagit sig Jesu ock/ ock ej
dageligen äro syflosatte med sit kors bårande.
Men alt det a oakttat/ är en sann Christen/ som
alla gånger för en/ och en för alla sig Gudi öf=
werlatit/ i anseende til sit andeliga tilstånd och
såsom han är med sin Jesu genom en lefwande
tro förenad/ uti långt härligare och fördelaktigare
wiltor/ än alla andra menniskor. Den siäl/ som
ej ännu smakat och sedt huru lustig Herren är/
hänges med sit begär wid jorden och det slankliga/
upoffrar sáfängelighetene sin kärlek/ och söker uti
wanstelliga ting sin förnöjelse/ hwilken förgår när
desse hennes kärleks ögnamärken förswinna; men
en af Gud intagen/ är fram för alt angelägen
om det/ som kan förnöja des outsläckeliga läng=
tan i tiden/ och i ewigheten giöra lycksalig. Man
då trogna Guds barn ej med skal kunna säga:
at dem intet fattas? Hwad

Swad egenteliga orsaken är til detta deras af
 lyktaligheter öfwerflödande tillstånd lærer David i
 anförde ord / sågande: Herren är min herde
 Lik som wille han säga: Kommer hit / I werlds=
 trålar / I jordiske och sáfängeligen sinnade slålar /
 Betracter och jämsförer edert och mit olika til=
 stand. I söken eder förnöjelse och rikedom uti
 detta timmeliga / och låten et skintande gräs /
 et snarligen affallan- och förbleknande blomster /
 och en hfwig sáfängelighet / så förblinda edra ö=
 Matth. 6: gon / at I älsken edra darskaper. Men jag sö=
 20. ker och förämlar sådana statter / som äro wär=
 1. Joh. 4: de at älskas; jag äger största förnöjelsen uti min
 19. herde och Gud / som mig först älskat hafwer /
 Jac. 1: 17. och hwilken ingen förwandling är underkastat:
 1: Joh. 2: Han äger mit hierta. Såsom jag icke älskar
 15. werlden / icke eller the ting i werldene äro / så
 Rom. 12: håller jag mig ock icke efter henne / utan afwisar
 2. med desse ord i hierta och upsåt grundade:

Bort / o werld / med all tin lät /

Tu som ned til afgrund förer;

Bort med alt tit gods och ståt /

Tu som mången själ förstörer:

Aldrig gids tu mig förnögd;

JEsus är och blir min frögd.

Täncker efter / wil han widare säga / om I
 någonsin funnit eder så förnögdade under alla de
 förmåner / som i menen eder besittia / at I up=
 rättigt kunnat säga: oh fattas intet. I lären
 för

förmodeligen gifwa nei til swar: ty J hafwen icke Matth .6:
33.
 först sökt efter Guds rike och Hans råtfärdighet/
 och wäntat uppå tiden/ då af detta jordiska eder
 å mycket skulle tilfalla/ som den ewiga Förlöfwen
 feer wära eder gagneligit: men jag är aldrig an-
 nat än nögd; ty mig fattas inter. Jag håller
 mig til en herde/ som stillar min hunger på en
 grön ång/ och släcker min törst med friskt rinnan-
 de watten. Min själ wannmäktas ej; ty hon blif-
 wer af honom wedergwect. Jag är wäl såsom
 et wilsfarande fåår; men kommer doch ej ifrån den
 rätta stig/ ty han är med mig. Jag fruktar in-
 tet ondt; ty han beskyddar och förswarar mig.
 Jag lider ej brist uppå något; ty han instänker
 fult för mig. Med et ord: jag är wäl såsom be- 2^a Cor. 6:
10.
 drofswad/ och doch altid glad; såsom fat-
 tig/ och doch många rika görande; så-
 som intet hafswande/ och doch alting å-
 gande; Ty Herren är min herde/ som för
 mig hafwer alt/ ja sig stelf ospard: Han är Cant. 2: 16.
 min/ och jag är Hans: hwad skal mig då
 fattas? min lyckfalityhet är större/ än ord förmå
 den uttala. Så lycklig David skattade sig/ då
 han ågde Herren til sin herde/ så sält är ock
 hwart och et Guds barn/ då det betraktar och
 kommer uti wärfelig erfahrenhet af Jesu/ så-
 som den rätta slalaherdens ömma hierta för sina
 fåår; samt gifwer noga aktning på de ~~fågor~~ och
 fän-

Kännetekn/ hvarmed han sin tårk för menni-
 skorna afmalat och tillkänna gifwer. Och salig är
 den/ som låter sig vara angelägit/ at deraf be-
 wekas at blifwa et af Jesu fåår/ och i honom
 söka sit alt/ at bringas ifrån sina naturliga wil-
 lostigar/ och efterfölja denna herden/ på det den
 sargade själen måtte blifwa belad och ifrån ulf-
 wen förläshad! Säll den/ som i erkänsla af sit
 grundlösa elände/ och i betraktande af alla synli-
 ga tings fåfångelighet/ endast uti honom söker sin
 uprättelse/ rikedom och förnöjelse! och kan säga:

Jag är wäl full med syndatår;

Men låt tin hand mig hela:

Jag är hel blind och wilje går;

Tin nåd låt mig ej felå.

Jag är helt swag/ förbarma tig;

Förlorat fåår/ men uppsök mig/

Och hjälp af idel nåde!

Ja hjälp oss til detta wårt förhastwande/ då wi
 dig anrope/ du ewige förbarmare/ och af botfär-
 diga hiertan läse: Fader wår &c.

Ewangelium/ Joh. 10: 11 = 16.

Helge Fader/ helga oss i tine sanning &c.

Wår betraktelse skal genom Guds nåd deruti
 bestå/ at wi med hwarandra öfwerwåga:

Den goda Herdens wård om sina fåår.

hwar

Swarwid i att tages:

1. Hwilken Herden är / med de kännemärken / hwarigenom han öfvertygar menniskorna det han är om deras wälgång din och angelägen.
2. Deras känneteckn och egenheter / som för hans rätta får wilsa blifwa ansedde och erkände.

Her Jesu Christ / tig til oss wändt 2c.

§ 1.

Så snart alles wär första Fader Adam hade igenom det aldrig tillfallet beklageliga fallet / uti en olycksalig stund wikit ifrån Gud / den högsta godheten / och efterkommit sin Fiendes wilja / så snart wände han ryggen til sin rätta herde. Den affagde Dornen / at på hwad dag han Guds bud öfverträdde / wore han döden i wäld gifwen / wärkställes. Han blef utdreswen utur det lufliga Paradiiset och war en flyktinge på jorden: i ty han hade oförswarligen afföndrat sig ifrån den lära Guden / och ej allenast sielf / utan ock alla Hans efterkommande rådde uti helvetes ulfwens låstar / och fördes fängne efter hans wilja. Hade den förbarmande Gudens nåd ej med dinna ögon ansedt det elände / hwaruti han sig med hela sin afföda störtat / så hade wi uti tiden framgent gått willostigar / hwilka fördt oss til et förderf / som ej haft någon ända. Men Guds godhet ware ewinnerligen läswad! nåden gief för rätten / och den af kärlek brin-

B 2

mande

nande Guden återtog herde soflan / hwilken Ad-
 dam genom afwikandet wolat honom beröfwa;
 samt war ondtänkt på utwägar / huru den ifrån
 honom bortgångna själen måtte komma til rätta
 igen / och gå sådana stigar / som kunde leda hen-
 ne til den ewiga saligheten. Til detta hålsosam-
 ma ändamålets erhållande blef Sonen i det Gud-
 dommeliga rådet utsedd / och straxt efter fallet
 låsward; på hwilken de heliga Fäder uti gamla
 forbundet trodde / såsom sin kommande Frälsare
 och wägledare / och hwilken wi uti det nya med
 erkänseful wördnad såsom vår komna Herde an-
 see. Med oss war och är det så beskaffat: at wi
 gingo alle uti wilfarelse såsom fåår / hwar
 och en såa uppå sin wdg. Men huru det
 önnade HErrans hierta kan man see af hans
 egen utlåtelse uti Hes. 34 Hwarest HErren Gud
 hårdeligen tiltalar de otrogna herdor / och klä-
 gande utlåter sig: min fåår äro förstingrade
 uti som the ther ingen herdan hafwa / och
 äro allom wildiurem til spiss wordne / och
 platt förderfwade; men at the uti så uselt til-
 stånd utan ändring ej förblifna måtte / säger han:
 Jag wil stels föda min fåår / och skal låta
 them lågra sig / säger HErren / HErren.
 Jag skal uppsöka det bortstappada / och i-
 genhemta det förwildta / och förbinda thet
 sar.

Es. 53: 6.

Hes. 34: 5,
15, 16.

Iargada / och stärkia thet swaga / och hwad
 fett och starkt är skal jag betwara; och skal
 sköta them såsom the betorswat. Blodet stel-
 nar i ådrorna och hela kroppen skälwer / när wi
 rätteligen oss til sinnes föra / huru olycksfällige wi
 varit i tid och ewighet om ej HErrn hållit sic
 milda öga öfwer oss wakande; hwad willowå-
 gar gingo wi icke uti vår blindhet? och hwart
 hade änteligen kropp och själ / när ewigheten oss
 omfattat / skolat hanna / så framt ej HErrans
 nåd haft omsorg för oss / och sturt våra fötter på
 sin wiljas stigar? En wandrande / som går på en
 obekant och derjenite willam wäg / är ingen ting
 nödigare / än en god och trogen beledsagare. In-
 gen wäg kan vara så farlig / ingen med så mån-
 ga afwägar omgifren / och ingen så bergig och
 stenig / samt lätt at snafwa uppå / som en men-
 niskas wäg igenom tiden och werlden til enlyheten
 och himelen; derföre han ock säges af Trälsaren
 rara smaal och porten trång / med den til-
 sats: at få äro de / som finna den wäg / som
 Drager til lifwet. Men han må vara så äfwentyr-
 lig som hållt / så wil doch HErrn / som af ewiga
 tider varit trofast / vara den rätta ledaren / hul-
 da Fadren / som wil taga dem wid handen / som
 hålla sig til honom / och den troгна herden / som
 så wil föra dem / at om de än råka under sin
 wandring snafwa / skola the doch icke omkull fal-
 la /

Matth. 7:

14.

la/ mindre blifwa liggande; och om de af så wäl läckande/ som hotande fiender/ samt utaf ulfwen blifwa ansatte / så wil han doch så förswara dem/ at de icke skola sina hatare til roof och bytte warda: allenast de med en lefwande tro och sann förtröstan bygga på hans trohet/ löften och förande/ ehuru underligt det understundom kan synas.

§. II.

Straf skönjes alltså hwem then är som så hierteligen tager sig själen an/ at han wil vara hennes herde; nemligen/ den store Treenige Guden; men i minnerhet tillägges detta kall den andra person i gudomen/ som i tidens fulbordan wardt menniska/ den menniskan Jesu Christus/ wår dyre och högtfördiente Grålsfare/ som uti dagsens Ewangelio säger: jag är then gode herden; hwarmedelst han dels förbrår Phariseerna och de Skriftlärda deras wårdslöshet och skrynleri/ hwilka gåfwo sig ut för goda herdar; och woro doch intet mindre/ än det de wille blifwa ansedde före/ dels ock igenom öfrer tygande kånnetekn å daga lägger/ sig vara den sanna herden/ som uti gamla Testamentet war förkunnad/ då Gud sade: jag skal upwäckia them en ewig herda/ then them söda skal/ nemligen/ min tienare Dawid; han skal söda them/ och skal vara deras herde. Detta

Detta rum jämfördt med El. 42: 1. och flera
 Kristens ställen/ wisa klarligen/ at härmed in-
 gen annan/ än wår Frälsare förstås: th han war
 den/ som af Dawids säd skulle härstamma/ och
 igenom honom war förebildad. Han är utan gen-
 sägelse den gode herden: god til sit ewiga wäsen-
 de/ th han är fanner Gud; god i anseende til de
 utaf honom skapade wärk/ th thet war alt ganska
 godt; god til sit herda ämbete/ th han drifwes
 så langt at kärlek/ at han låter sit lif för fåren.
 Han är wår herde: th I woren såsom wilfa-
 rande fåår; men i åren nu omwände til
 Herden/ och edra stålars Biskop/ talar Apo-
 stolen Petrus. Herde-är han i anseende til sta-
 pelsen; förnimmer at Herren är Gud; han
 hafwer giordt oss/ och icke wi selfwe/ til
 sit folk och til sin foster fåår. Herde i an-
 seende til uppehållandet och sit milda beskydd:
 Herren fann Jacob i wildmarkene/ uti
 tårro öknene/ ther slyggeligit är: Han för-
 de honom omkring/ och gaf honom lag/
 och bewarade honom såsom sin ögnasten.
 Såsom en örn utförer sina ungar/ och fly-
 ger öfwer them: så råkte han sina wingar
 ut/ tog them/ och bar them uppå sina
 wingar. Herren allera ledde honom. Her-
 de i anseende til förlofningen ifrån helmetet och
 sa:ans

1. Pet. 2:
25.

ps. 100: 3.

Deut. 32:
10, 11, 12.

Ebr. 13:20. satans mächte; derföre han ock kallas then sto-
 ra fårherden/ som Gud igenfört hafwer
 ifrån the döda/ genom the ewiga Testa-
 mentens blod. At herda namnet honom i syn-
 nerhet för desse orsaker tilkommer/ lærer Träl-
 saren
 Matth. 18:11. sels/ sägande: menniskones Son är kommen
 til at frälja thet/ som förtappat war. Om
 wi rätteligen betrakte alt/ hwad wår Jesu för
 wåra skull gjordt och utstått; och hwad salighet
 wi/ allena genom Hans dyra förtienst med ea-
 sann tro omfattad/ hafwe at fågna oss utaf; så
 kan man ej annat säga/ än at han med största
 fog bär namn utaf en kärleksfull/ rättstafens/
 oförtruten och god herde.

§. III.

S En at menniskorna måga desto närmare
 blifwa öfwerthgade/ at han med all rätt
 bär namn af den goda Herden; så haf-
 wer han lemnat oss några kännetekn och egensta-
 per/ hwarpå wi skola honom igenkänna/ och war-
 da försäkrade/ at han hafwer för siälarnas wäl-
 gång den aldrastörsta omsorg och wård Det för-
 sta kännetekn är: at Han låter sit lif för fåren.

13. Man läser om Jacob/ at under den tid han war
 hos sin Swärfader Laban och waktade hans hiord/
 hade han så stor sorgfällighet och kärlek för de sig
 anförtrödda fåår/ at han om dagen war twan-
 måltig

mäktig för hetta skull/ om wattena för köld/
 och sömnen wel ifrån hans ögon. Det är
 förundrans wårdt / at han så mycket utstod för
 sären : men det kan man aldrig nog förundra
 sig öfwer / at wår Herde/ som war Slaparen/
 gaf sitt dyra lif i döden för sina skapade crea-
 tur ; til at dymedelst förlofa dem ifrån eländet/
 och derjämte öfweringga om sin oändeliga kärlek/
 hwarpå menniskliga estertonckan ej kan finna be-
 gynnelse eller ända / högd eller diup, Hela wår
 Frälsares lefwerne och lidande gifwer denna sak
 öfwerflödigt wid handen / hwarföre wi nu der-
 wid oss widlöftigt ej uppehålla/ utan korteligen
 allenast nämna något derom. När Gud och
 menniskans affagde fiende / som hade för oss ut-
 satt de snaror / uti hwilcka wi olyckeligen stupade/
 hade efter sin åstundan fått oss ifrån Gud
 så affkide / at wi ej mera wille höra hans käl-
 lande röst / utan gingo wille uti ökenen utan her-
 de / fölhande med största öfwer de sligar / hwar
 til den onda och förderfwade naturen banade oss
 wägen / och woro således när til förtappelsen ;
 Kom Frälsaren / af kärlek til själen drefwen / sat-
 te sig emot den glupande ulfwen / igenom sitt bit-
 tra lidande oss förlofsade ifrån de band / hwar-
 med wi woro bundne ; och i sin död nederlade
 honom / som döden i wäld hade / det är dieswul-
 len Hwad större prof utaf kärlek och trohet
 kunde

 Gen. 31:
 40.

Joh. 15:
13.

Kunde man åstunda / än då wi genom hans lifs
 låtande derom blifwa försäkrade? Kärleken kan
 aldrig stiga til större högd; än då man är be-
 redd at den med blodets rinnande besegla: ty
 ingen hafwer större kärlek / än at en lä-
 ter sit lif för sina wänner / efter Jesu e-
 gen utfago. Men Jesu kärlek hafwer wida wä-
 gnar öfverstigit detta mått; ty han gaf sig uti
 döden för oss / i wår stad och ställe / då wi än-
 nu woro Guds fiender: Swartil ock det kom-
 mer / at / långt ifrån at lifwet blef honom af-
 twungit / lemnade han det af sig stelf / af egen
 fri macht och wilja; han säger derom strax ef-
 ter wårt Ewangellium: ingen tager mit lif af
 mig; men jag låter thet af mig stelf; jag
 hafwer macht at låta thet / och jag haf-
 wer macht at taga thet igen. Småcken war
 // denna wår Herde ej så odrägelig / törnekronan
 ej så stingande / korset ej så tungt / den bemir-
 rade drycken ej så osmakelig / och döden ej så sa-
 fely / at han det icke afsannans nögd mistod;
 ja lifwet war honom ej så kärt / at han icke det
 willigt upoffrade; allenast at den sörtörnade Gu-
 dens wrede måtte stillas / och mennisko själen /
 som war afwiten och willegdende / igensås och åter-
 winnas. Ach ewige Förbarmare och kärleksfulle
 Herde! ju mer jag wil tala om din kärlek / ju
 mindre kan jag. Den öfverträffar all förnust
 be-

begrep: tanckarna stadna i läppet / tungan
 thlnat / stäls och krops krafter thna af / när
 man är sinnad / at gå uti utforskande af detta
 bottulösa haf. Wi läta oss altså til hugswalan-
 de tröst under vårt elände dermed nöja / at wi
 derigenom blifwa förwifade om din läswens o-
 ruggelighet / då du förjåkrat och sagt: män
 och en qwinna kunna förgåta sit barn / så
 at hon icke förbarmar sig öfwer sins lifs
 Son? och om hon än förgåten / så wil
 jag dock icke förgåta dig. **En** / uppå hän- Es. 49: 15
 derna hafwer jag upteknat dig. 16.

§ IV.

Det andra tannetecku utaf Jesu dinnna her-
 dawård är / at han låter sig wårda om
 fåren / hwilket han visar då det heter:
 den legde herden wårdar intet om fåren.
 Denna wård innesattar uti sig.

1. En stitig wacht om dem / at de icke skola
 blifwa utswen til rof. Israels Herde blundar el-
 ler somnar ej / han har altid sina ögon öpne och
 och wakande öfwer dem / som honom tilhöra /
 och bewarar dem för alt ondt / så för uppenba-
 ra / som hemliga fiendeliga anfall. Wäl tillåter
 han at de utaf fienderna kunna blifwa ansatte /
 men ej öfwerwundne. Guds barn hafwa egen-
 teligen at fructa sig för treggehanda slags far-
 liga

liga fiender. 1. Gör den orene anden / hñ il-
 ken på allt sätt söker at bringa menniskan ifrån
 den rätta wägen / uppå den / som drager til hen-
 nes ewiga undergång. Til erhållande af sina
 ondskesfulla affikter / förfäller han sig understun-
 dom uti en micrane och kuffigt talande orin /
 såsom han gjorde med wår första moder Ewa ;
 understundom wisar han sig sådan / som han wår-
 feligen är / uti gestalt af et rystande lejon / som
 går omkring / och söker hwem han upflu-
 ka må. Men gjöre hwad han wil och kan ; ett
 Guds barn styr under allt detta / såsom et får
 wid ulfwens annalkande / til sin herde / med sam-
 ma förtröstan / som Dawid hade : H Erren är
 mitt lius och min hälsa : för hwem skal
 jag fruchta mig ? H Erren är mins lifes
 kraft ; för hwem skulle jag grufwa mig ?
 Therefore om the onde mine motståndare
 och fiender til mig willa / til at fräta mit
 kött / måste the stöta sig och falla. Om
 än en häär lade sig emot mig / så fruch-
 tade sig ändå mitt hierta intet : om en
 strid hofwe sig up emot mig / så förläter
 jag mig uppå honom. Och får den tilläjel-
 se som Abraham : fruchta tig intet / kära siäl /
 jag är utt bestårm / och tin ganska stor lön :
 och

Gen. 3.

1. Pet. 5:8.

Ps. 27: 1, 2,
3.

Ge n. 51:1.

Och utaf El. 44. 2. Så säger Herren/ then
 sig glordt och tilredt hastwer/ och then sig
 biståndig är alt ifrå moderliffwet: Fruchta
 sig intet/ min tienare Jacob/ och tu from-
 me / then jag utfårat hastwer. 2. För den
 bedrägeliga och försöriska werlden / hvil-
 ken wistället flera snaror / än som finnas i Mit-
 pa / och utsträcker flera nåt / än som finnas i
 Thabor. Hon tilträcker oss säkrat / men derjäm-
 te döddande sörgiffit utur guldene skålar; hon gif-
 wer at äta Sodoms äplen / med årtstilliga be-
 hageliga färger anstrukne / men inuti med alla-
 handa orenligheter fylde: på det / at själen ige-
 nom ögonens lusta / köttens lusta / och et hög-
 färdigt lefworne må blifwa dragen ifrån Christi
 sanna sårabiord / och gådra sällskap med den all-
 männa hopen. Gud förbarne sig! så wist som
 ganska många äta utaf samma döddande råtter/
 och betäncka icke / at de äro utaf samma egen-
 skaper / som den bock / hwilken Johannes åt
 up / och wardt i hans mun södt sem hanneg /
 men så han henne hade upåtit / ref hon honom
 i buken.

Ef. 44: 2.

Of. 5: 1.

Apoc. 10:

10.

Men lyckans och tidernas omskiften må kasta
 sig huru de wilja; werlden må bruka hwad för-
 söriska kånstgref hon kan upfinna; så kommer dock
 en trogen själ altid ihog Guds Andas förmaning:
 min

- Ordspr. 1: 10 min Son/ om skalde ar låda tig/ så fölg
 icke. Ålster icke werlden/ icke eller the ting/
 som i werldena äro. werlden förgås och
 hennes lusta: men then/ som gör Guds
 1. Joh. 2: 15, 17. twilja blifwer ewinnerliga. Hon betäncker/
 at Guds och werldenes wänskap ej kunna tilli-
 ka bo uti et hierta; at ju mera förndjelse i ock
 af werlden/ ju mindre af Gudi; ju mera förtro-
 ende med jorden/ desto mindre bekantskap med
 himmelen; ju större säfängeligheters ägande/ och
 hiertats förndjande derutas i det timmeliga/ de-
 sto beklageligare fattigdom i det andeliga; och ju
 ymnogare glädie i tiden/ desto mindre i ewighe-
 heten: Låter dersöre werlden med sin låckebitar
 fara sin kos/ och endast anser sin herde/ såsom
 den/ hwilken troligen förer henne under hela sin
 wandring: Hon är försäkrad/ at han leder
 henne efter sit råd/ skal taga des fot ifrån fall/
 Ps. 73: 21 4. och på ändalyktone uphöjer henne til ära.
 Hon anser honom såsom sit förnämsta ägna-
 märcke. Såsom en sädman ibland wallande hafs-
 wägarnes rättar sig efter nordstjernan/ at han ej
 må kastas utu den söresatte kosa; äfwen så hål-
 ler hon sig til sin herde/ och bygger/ såsom på
 en oföränderlig grund/ uppå hans gisna försäkran:
 Fruchta tig intet/ jag är med dig; wil
 icke af/ ty jag är im Gud: jag styrcker
 dig

sig / jag hjälper dig och / jag håller dig
 i tid macht genom mina rättfärdighets hö-
 gra hand. Si / alle the som dig hånstke ä-
 ro / skola til spätt och skam warda / och
 blifwa såsom intet ; och the män / som
 med dig tråta / skola förgås. 3. hafwa Guds
 barn at fruchta för sig sielfwa / för sit onda
 hierta / hwilket altid wil bära ondt skam af sin
 onda fatatur / och utaf hwilket utgå onda tan-
 kar / morö / hoor / skidlesnad / tiufveri /
 falsk witne / hädelle / hwilka köttens /giärni-
 rars utöhwande utestänga oss ifrån Guds rikets
 delaktighet. Ju närmare en fiende är / desto
 större orsak har man at fruchta sig för honom.
 Wi bära den sördeswade naturen / wårt onda
 och retande kött och blod / som af synden är för-
 giftat / med oss / hwart wi stå och gå ; och hysa
 denna sörvadaren i wår egen barn ; som hafwer
 det med sig / at han retar oss til sådana begä-
 rer / som strida emot stälerna ; sedan begä-
 relsen hafwer aflat / föder hon synden ; men
 då synden är fullbordad föder hon döden.
 Denna fienden är så mycket swårare at achta
 sig söre / som han är hemlig / och det kånstas me-
 ra sönsichtighet at taga sig til wahra söre en hem-
 lig / än uppenbar owän. Det är den Delila / som /
 utan

Ep. 41: 10,
11.

Matth. 12:
35.

Matth. 15:
19.

Gal. 5: 19,
20, 21.

Jac. 1: 25

utan at wi weta ordet at / så framf wi ej gif-
 wa grann acht på des minsta rörelser / öfwer-
 lemnar och fienderna / och öpnar dem porten til
 fri ingång. Det är den Judas / som på en gång
 både kyfser och förräder. Men churu farlig han
 dock är; så är dock Herden Jesus sina trognas
 beskydd / som gifwer dem tronens sköld / med
 hwilken de kunna utsläcka all hins ondas glö-
 dande stätt / och de retelser / som han genom
 Eph. 6: 16, köttet upwäckter: Han bemannar dem med salig-
 17. hetenes hielm / så at de af denna lilla werlden
 icke blifwa öfwerwundne: Han ikläder dem med
 liusens wapn / så at de genom hans kraft för-
 må neder slå mörcksens gierningar. Dock fordras
 på deras sida / at låta Frålsärens förmaning
 vara sig angelägen uti Matth. 26: 41. Waker
 Matthy 26: och beder. Gjöra de det / så skola de med så-
 41. gnad förnimma / at hans hand är mächtig emot
 fienderna uti dem, som af sig sielfwa swage äro.
 s. V.

2. **N**nesfattar Jesu wård om sären / det /
 at han förser dem med godt bete /
 så at de til sin skolas förnöjelse ej hafwa
 af nöden at söka det / som dock ej förmår stilla
 deras längtan; ty han är kommen / at the
 skola ingå och utgå / och finna beet / på
 Joh. 10: 9. thet the skola hafwa lif / och öfwer-
 19. nog
 haf-

Häftwa. Den söda / som han gifwer dem är
 hans Heliga ord / och i synnerhes den hugneliga
 Ewangeliu lära / hwilken han hafwer frambrakt
 utur Fadrens sköt och öf uppenbarat: uti den
 samma gifwer han öf lifsens bröd / hwilket
 är af den beskaffenhet / at den / som derutas
 äter skal icke hungra: Han tilräcker öf deruti
 lifsens watten / och den / som theraf drie-
 ker / skal icke törsta til ewig tid / utan
 skal blifwa i honom en källa med sprin-
 gande watten i ewinnerligt lif. Erfarenhe-
 ten härutas hade Dawid / då han om sin herde
 så sunger: han söder mig på en grön äng/
 och förer mig til friskt watten. Uppå detta
 bete styrcker och mättar han de hungriga själar
 med sin egen sauna Lökamen och Blod / uti den
 Heliga Mattwarden / under / uti och tillika med
 det wälsignade brödet och winet. Jag häpnar af
 wördsam förundran / då man blifwer warse / at
 hans ömma Herdawård går så långt / at han
 sielf är tillika både Herde och södande betesmarck.
 Men alt detta tyckes ej ännu wara för hans kär-
 lek nog; utan han söder ock sina fåår med den
 Helga Anda / hwilken han länder dem af Fa-
 drenom: Han låter dem ännu denna sin
 Andes wedergweckande / stärckande och hugswa-
 lande

Joh. 6: 35.

Joh. 4: 14.

Ps. 23: 2.

Joh. 15: 26.

lande tröst uti alla de wederwärdigheter och be-
dröfwelser / som under tidsens wandring dem
möta. Detta bete gör / at om än alt jordiskt
godt dem fattas / hafwa de dock derigenom ingen
affaknad; ty de få af och genom sin herde alt /
hwad dem nödigt är / så fullt af Guds Husets
rika häfwor / och äta thet godt är / så at
Ef. 5: 2. **H**eras stäl feet warder i wällust. Detta är
sådant bete / som han gifwer dem så länge de
äro i tiden: men i den sälla ewigheten skal hymno-
gare mått deraf dem tilbelt warda / hwilket de
ej här funnat emottaga.

q. VI.

3. **T**immer til Jesu wärdande omsorg det/
at han sköter de fränka / och låter
sig angelägit wara / at få dem på rätta
vägen tillbaka / som städde äro på afvä-
gar / och gå willa stigar: tig wil jag åter
helbregda göra / och hela tin sår / säger
Jer. 30: 17. **H**Erren; och Dawid beder / i förtröstan at han
af denna herden skal funnen warda / at han måtte
söka sin tlenare / som twar såsom et wilfa-
rande och borttappat fåår. När man med
upmärksamhet läser: det härliga och tröstefulla
Luc. 15. cap. kan ej den glädje / som stälten sin-
ner / innom hiertat förblitwa / utan des swal-
lande måst utgiuta sig uti glädietårar. Där fö-
restöl-

reställer sig den kärleksrika Frälsaren såsom en Herde / hwilken hafwer all möda ospard / at igenfinna det ifrå hiorden bortkomna fåår ; och när han thet sunnit / lägger han thet på sina arlar med glädie. Såsom en qwinna / hwilken med all uptänckelig sorgfällighet efterlettar sin förlorade penning / och sedan / til sin innerliga glädies bethgande / sammankallar sina grannar / som skola giöra hennes glädie sällskap. Och änteligen / såsom en af barmhertighet brinnande Fader / hwilken ej tyckes finna nog medel / at å daga lägga den sågnad / som hans hierta intagit / förorsakad af den bortowarande och döda / men sedermera återkomna och lefwande Sonen : så at Sörsamlingen uti en af våra Kyrckopalmor billigt slunger:

Ingen Herde kan så leta

Efter et borttappat får:

Kunde tu Guds hierta tweta /

Huru fast thet til tig står /

Törstar / trångtar innerlig

Efter then / som söndrar sig

Från hans hiord och får så säta /

Skulle tu af kärlek gråta.

Jag wille tala mera här om / och om möjligt wore denna sak klarare föreställa ; men / dyrt återlödste Siälur och wärdaste Åhörare / jag tillkär upriktigt min osödmögenhet / och utbrister

- med den sig förundrande David: sådana kund-
 skap är mig förunderlig och förhöj; jag
 kan icke begripat. Jag kan så mycket min-
 dre rätt begripa Jesu ömhet at gå efter
 slåtarna / med uprepande af et ständigt:
 wändt om / wändt om / som fleste delen af
 menniskorna / Gud nåde! wända honom ryggen
 til / wila ej låta sig utaf honom finnas / utan
 låta hans ropande wara fåfångt. Jag kan icke
 begripa hemligheten derutas / at hans kärleks-
 fulla omsorg för sådana wilfarande fåår / som
 motwilligt wis gå ifrån honom / ej blifwer ut-
 tröttad / at söka de til förderfwet löpande syn-
 dare. En menniska ledsnar at wisa kärleks och
 sorgfällighets prof. at en annan / då de utan än-
 dring blifwa i wädrret slagne; och wår Jesus /
 wår Herde / wår Siälwån / wårt alt / uträt-
 ter sina händer hela dagen til et obörsamt
 folk / som efter sina tankar wandrar / på
 then wåa / som intet god är. När jag tän-
 ker på Jesu kärlek / och huru widsträckt den är /
 och å andra sidan / på menniskornas obetänck-
 samhet / i ty de aldrig deraf röras eller bewelas /
 at betrakta sin egen walgång eller olycka; så
 swallar hertat / ögonen wattnas af blandade
 sorg och glädie tårar / tungan tystnar / blifwer
 mällös. Swad skal jag mer tala? Tu
 kan.

Pl. 139: 6.

Eant. 6: 12.

Ef. 65: 2.

2. Sam. 7:

20.

Fänner tin tienare / HErre / HErre. Om
 en och hwar utaf oss aldrig så litet gifwit akt-
 ning på sig self / på Guds Andas rörelser uti
 sig / och på det / som uti hans siäl sig til-
 dragit / ja och uti de yngre och spådare ären :
 så lærer han sinna sig öfwerlygad / at den kära
 Frälsaren aldrig å sin sida något efterfatt / som
 kunde tiena til dragande uppå den rätta wägen;
 och det / nu med lindrigare nu med hårdare me-
 del. Understundom hafwer han låtit en menniska
 gå med miuka tōmar / understundom åter något
 agat / at man måtte betäncka / at man Israels
 Herde öfwergifwit / och at hans läkande och /
 måtte af oss desto mera aktad warda. Den siäl/
 som utaf honom blifwit fött / funnen och tirlät-
 ta brakt / kan utaf egen erfarenhet intyga san-
 ningen af det som läswat är / då wår Frälsare
 säger : at han skal föda sin hiord såsom en
 herde ; han skal församla lamben i sin
 famn / och bära them i sit sköt / och föda
 the lambdiara. Gifwe Gud at wi allesam-
 mans härutaf måtte blifwa delachtige / och at
 hans kärlek må bringa oss på sådana ranckar /
 som äro wår herde / och oss / såsom hans rätta
 fåår / wärdige ; neml. til at wända om uti syn-
 daloppet / och åthyda hans beweklige och ge-
 nouträngande ropande!

Ef. 40: 11.

§. VII.

Natteligen 4. innefattar ock Jesu Herdas wård uti sig det / at han / såsom en herde / förer sina fåår hem til hwila / när deras lefnads Sol går neder / dagen aftager / och dödsastonen infaller: Så skal ock Jesus hemföra de sina genom en salig död til en säll hwila och ro efter utståndet arbete / til frids husom efter orolig och mödosam wandring / til en skön rolighet efter mycket besvär / och ifrån slikswa förwanfligheten til et lif / som ingen ändring är underkastadt: hwarest Solen icke skal mer skina them om dagen / och månans sten skal icke mer lysa them; utan Herren warda theiras ewiga lius / och theiras Gud skal theiras prijs wara. Hwarest theiras Sool skal icke mer nedergå eller theiras måne tappa sit steen: ty Herren skal wara theiras ewiga lius / och theiras sorgedagar skola en ånda hafwa. Hans allwisshet hafwer det fuller för godt funnit / at de under tiden blifwit förde på en stenig wäg / understundom ibland stingande törne / undertiden i mörcka dalar / undertiden åter i förnöjande parcker / och undertiden i större glädie; men ehuru sällsamt ock detta förande kan hafwa dem förekommit / hafwa de dock aldrig varit så all tröst beröswade / at icke

Es. 60: 19,
20.

icke någon nådes strima dem bestrålat; aldrig så
 hårt anfallne/at icke Herren beståddat och förswa-
 rat dem; och under stelfwa ensligheten aldrig en-
 samne och utan handledare; in Herden Jesus haf-
 wer varit med dem/ och änteligen så beledsagat/ at
 de af fullkomtelig förundjelse intagne/ kunna taga af
 werlden och des anhang et ewigt farwål. Is-
 rael's barn fingo efter 40. års resa uti öknen på
 slutet fågna sig af det förläfwade landet/ som
 flöt af midlel och hannog; Josepb förlofades u-
 tur fångelfet; Daniel brattes utur Leijone kulan;
 Juda barn sågo efter 70. års bedröfwelig träl-
 dem slut på sit elände/ då de kommo til sit e-
 git land; Erålsaren stelf wandrade här i werl-
 den i armod/ fattigdom och förtrhet/ men gick/
 när den beståmda tiden war inne/ uti sin hårlig-
 het. Afwen likaledes skal Guds barnas med
 wederwårdigheter upfylta lefnad se et önskeligit
 slut/ när döden tillhycker deras ögon: då få de
 se och erfara at Herden/ som dem i tiden så tro-
 ligen stötte/ skal med öppen famn dem emotta-
 ga/ och beledsaga ifrån den stridande/ til leger-
 lossängen slungande församlingen/ och säga: Låt
 oss glädias och frögdas/ och gifwa honori- Apoc. 19:7.
 äro: in Lambsens bröllop är kommet/ och
 thes Busstru hafwer sig tilredt; då skal tid-
 sens bittra Mara uti ewig sötma förwandlas;
 deras af stormarne nu hit nu titt kastade lyckos
 skepp

skopp / ernå et stilla lagn och den säkra hamn;
och peleggrimerna få ingå uti det rätta Fädernes-
landet. Ach kåraste Jesu! huru öm är du icke
om de arma människorna / at du ej låter din
Herdawård återwända förr än dina fåår äro til
sit hemwist förde och ledsagade?

§ VIII.

Et tredje kännetekn af Jesu omsorg för
hiorden är / at han känner de sina; han
säger: jag känner min får. Här för-
stås icke et blott kunnande / hwarmed han kan
skilja dem / som sig tilhöra ifrån dem / som ej
äro utaf hans fårabus; utan denna känsel inbe-
griper ock uti sig den beshinnerliga omsorg / som
han drager för dem / hwarom man nu något
talat; såsom ock / den nära gemenskap och för-
ening / som är emellan Herden och fåren / i an-
scende hwartil han ock tillägger: såsom Fadren
känner mig / och jag känner Fadren. Denna
sanning bestyrcker ock Guds Anda genom Paulum:
Herren känner sina. Såsom en herde tek-
nar sina fåår / at han dem må igenkänna och
de ej med andra beblandas / så giör ock vår
Sjalaherde Jesus Christus han teknar dem med
Andans pants gifwande uti deras hierta;
han besealar dem med löfsens helga An-
da / hwilken deras arfspant är / til deras
för-

2. Tim. 2:
19.

2. Cor. 13:22
Eph. 1:13
14.

förlofning; at de skola warda hans egen-
 dom/ hans härlighet til pris. The så kors-
 teket uppå sig/ hwarigenom utmärckes om de
 äro sin herde och föregångare följaktige / eller ej; Matth. 16: 24.
 det är det samma teken / som han sielf burit: i
 anseende hwartil Paulus säger sig draga på sin
 kropp wårs Herrens Jesu Christi teken. Gal. 6: 17.
 Hwaruti detta består wisar han uttryckeligen på
 et annat ställe; sågande: wi omsföre alltid Her-
 ras Jesu död på wår lekamen; och vidare:
 Död wi med / så skole wi ock lefwa med. 2. Cor. 4: 10.
 Lide wi / så skole wi med regnera; om wi
 försake honom; så försakar han oss. På det-
 ta sättet wilja minsta delen menniskor blifwa kån-
 de utaf Frälsaren / emedan det ei kan aflöpa u-
 tan den egna sielf goda gamla Adams korrfä-
 stan- och dödade / utan jordenes och detta tim-
 meligas föraktande / och sin endaste förnöjelses sö-
 kande i Gud allena / och ej utan försakande af
 alt hwad wårt eget utom nåden heter. Nog wil-
 ja de blifwa kände utaf honom då frögd och glä-
 die wankar / fast än deras hjertan til frögd uti
 Gudi icke är skickelige; och då det ej kånstar nå-
 got särdeles på den förderfwade naturen. Atro
 wi ömntälige om oss sielfwa och det uti oss / som
 bör lida sin undergång / så hafwa wi ej blifwit
 teknade med korsteknet / och följakteligen ej med
 Andans

Andans pant. Nog känner Frälsaren och Herden dem / men ej såsom sig tillhörige / utan såsom Korah och hans partij / det är / såsom de hwilka han wil förgöra; och såsom getter / hwilka upå yttersta dagen / då Domen skal fällas öfwer alla menniskor / skela stillas ifrån fåren / och desse komma at stå på hans högra sida / men de förre på hans vänstra.

Num. 16:
21.

Matth. 25:
32, 33.

§. IX.

Detta Jesu kånande hwarmed han är i stånd at urskilja fåren från getterna sker ej så egen- tel. utwärtēs / som fast mera inwärtēs. Utten hnlige Christi Församling äro wäl ganska många stryktare / hwilka ställa sig til utwärtēs anseendet / såsom woro de af HERRANS hiord: i th de höra Guds H. ords afkunnande; betiena sig utaf de H. Sacramenten / som Frälsaren i sin Kirko infatt; föra et ärbart lefwerne; hafwa åtskilliga wedermödor som dem trycka / under hwilka de ock kunna ropa til HERRAN om hielp / och ansee sina swårigheter / såsom et af högden til- sändt kors / der det doch ofta är blått et straf / hwarmed de warda hemsökte. Men såsom de / hwilka ej töras eller wilja röra med någon hårdhet wid det innre uppå sig och des förändring / låtande kärnan wara orörd och hålla sig blått wid ytan; rensa de ifrån källan löpande rännelar och bäckar / men intet sielfwa ursprunget / allenast

2. Tim. 3:5.

lata

saka thes rätta kraft/ gidra åtskilliga stenba=
 ra goda gärningar/ men utan tron/ hwilken uti
 en sann båttring födes hos menniskan; så skal det
 ock heta til dem/ såsom til de säwitiska Jungfrur=
 na: jag känner eder intet. och såsom til dem/ Matth. 23:
 hwilka wäl med munnen ropat: **H**erre/ **H**erre/ 12.
 och i **J**esu namn giordt många gärningar/ men
 skola doch låta sig åtnöja at blifwa sålunda be=
 mötte när alla gärningar komma at skärskådas:
 jag kände eder aldrig/ nemligen såsom mina/
 går ifrån mig/ **J**ogärningsmän. **I**n så=
 som menniskans hierta är et argt och illfundigt Matth. 7:
 ting öfwer all ting/ och ingen kan utransakat/ u=
 tan **H**Erren allena/ hwilken det utransakar/ och
 pröfwar niurarna; så skal han döma menniskan
 efter des hiertas upfat/ gifwa hwarjom och e=
 nom efter hans wägar/ och efter hans gärnin=
 gars frukt. Han känner hwar och en til sina in=
 nersta rörelser/ så at för hans allwetenhets galla Jer. 17: 9:
 inga förställningar; derföre och Dawid säger: 10.
Herre/ tu utransakar mig/ och känner mig. Ps. 139: 1,
Ehwad jag sitter eller upstår/ twest tu thet; 2, 3, 4.
 tu förstår mina tanckar fierran. **E**hwad jag
 går eller ligger/ så åst tu omkring mig; och
 seer alla mina wägar. **I**n sli/ thet är intet
 ord på mine tungo/ thet tu/ **H**erre/ icke
 alt twest. Inga wåta kinder/ och inga ström=
wis

wis stytande tårar kunna bedåra honom; inga
 lama ursåfter kunna förblinda hans skarpsynthet;
 och intet förställande / ehuru fint det ock kan wara/
 förmår förleda honom. I bland människorna sker
 det beklageligen mer än ofta / at dens hjertra swal-
 lar af galla / som på tungan bår hannogjöta ord;
 och at en skrymtaktig och smickrande mun är i
 stånd at bedraga den försigtigaste: men för den
 allwetande Guden går sådant gnyckelwark intet
 an. Ty Jesus känner them alla / ock behöf-
 wer icke / at någor skall wittna om men-
 skona; ty han wet wäl hwad i mennisko-
 ne är. Wår Jesus kände Judas altförwål / an-
 tingen han war af hans hjord / eller ej / fast än
 han kom til sin Mästare med kyssande; dersöre ock
 Frålsaren sade til honom: Juda / förräder tu
 människones Son med kyssande? Så be-
 dröfweligit det bör wara för alla dem / som wil-
 ja igenom förställande blifwa kände för dem /
 som Christo tilhöra / at han noga känner dem; så
 hugneligit är åter å andra sidan för de uprättiga
 ock i hjertrat walmnenande siälur / at Jesus haf-
 wer sådan wård om them / at han känner dem;
 och hafwer kânt dem förr än de fått beståda den-
 na werldens lius: jag kände tig / sade Gud för-
 dom til Propheten Jeremiam / för än jag til-
 redde tig i moderlifwet. Och wår dyra herde
 gifwer

Joh. 2: 24,

25.

Luc. 22: 48.

Jer. 1: 5.

gifwer den försäkran; at Han wet hwilka Han
 hafwer utkårat. Men at man ej må falla på Joh. 13:18.
 de tankar / at Jesu kännande / hwarigenom han
 utmärker sina / skal wara utan wärkelig omsorg
 för dem / förebygger Herren sielf sådant genom
 Propheten Esajam / så talande: Frukta tig in- Es. 43:1,2
 tet; ty jag hafwer förlofsat dig / jag hafwer
 kallat dig wid namn / tu äst min. Ty om
 tu går igenom watten / wil jag twara när
 dig / at strömmarna icke skola dränka dig: och
 om tu går uti elden / skal tu intet bränna
 dig / och lågen skal intet bita uppå dig.
 O en härlig tröst för alla sin Jesu af rent hjer-
 ta tilgifna Siälur!

§. X.

 Et fierde och sidsta kånnetekn / efter wårt
 Evangelii anledning / af Jesu herdawård /
 är det som han utmärker med dessa ord:
 Jag hafwer ock annor får / som icke äro
 af ihetta fårabusset; them måste jag ock dra-
 ga härtill. Fårabusset är hans kyrkia och För-
 lamling: De andra fåren äro Hedningarna.
 Här af seer man at Fräljaren egenteligen talar om
 Hedningarnas kallelse; och at de skulle efter Her-
 rans löfte wandra i Hans lius / och Konungar
 uti skenet / som igenom Evangelii förkunande öf- Es. 60: 3
 wer

- wer Hans Ryrkio upgå skulle. Då för tiden ha-
 de icke något annat folk at fågna sig af den lef-
 wande Gudens sanna kannedom/ än den Israeli-
 tiska Ryrkan: ty när henne war Gud/ och är
 Ef. 45: 14. eljes ingen Gud mer. Hedningarne woro uti et
 tiöft mörker stadde/ och afföndrade ifrån Israels
 borgerkap: men den tiden war nu för handen at
 det skulle fullbordas/ som HErren sagt: Lyft
 Ef. 49: 18. up tin ögon alt omkring/ och se: alle thes-
 se komma församlade til mig: så sant som
 jag lefwer/ säger HErren/ tu skal med al-
 lo theso såsom med en skrud uthiklädd war-
 da/ och skal dermed omstwepa mig som en
 brudic. Den salighet som i Jesu Christi ankomst
 i köttet war beredd för allo folke/ skulle dem blif-
 wa öppen/ som fuller ej ännu woro af hans
 Ene. 2: 31. fåår; men doch så kallas/ såsom de/hwilka af Guds
 Act. 28: 28 förbarmande godhet skulle komma til åtniutande
 af den förmån/ at blifwa kallade til det himmel-
 ska bröllopet: går ut/ heter det/ på wägarna;
 Matth. 22: och alla the Tjinnen/ kaller til bröllopet:
 Act. 14: 27. Dem skulle trones dör blifwa uplåten.
 Til erhållande af et så kärleksfult ändamål/ gaf
 wår dyra Herde sina Apostlar den befallning/ at
 de skulle gå ut och lära alt folk; och HEr-
 ren sade om Saul/ som sedermera kallades Pau-
 lus

lus och war hedningarnas Apostel: Han är
 mig et utkårat redskap / at han skal bära Act. 9: 15.
 mitt namn in för hedningar / och för Ro-
 nungar / och för Israels barn. Såsom Träl-
 laren war kommen at uppsöka det / som borttag-
 pat och wilfarande war / så kunde hans kärlek ei
 fördraga / at hans Herdawård endast skulle wara
 til Judarna inkränkt / utan at ock annor folk i
 hans Kyrkio inlifsas måtte; på det at de / som
 woro willfarande får skulle omvändas til herdan
 och deras Siälars Biskop. Ju flera fåår en her-
 de åger / desto mera fågnar det honom: ju flera
 Siälar denna andeliga Herden kan winna til sin
 Kyrkas gemenskap / ju större är hans glädie: ty
 hans lust är med människors barn Prov. 8: 31.
 Man må wända sig hwart man hållt wil / så finner
 man öfwerthgeller omi Jesu omsorg och wård
 för människorna: doch hwad flera eller större prof
 deraf skulle man kunna åstunda än de / som an-
 dragne äro? Ach trofaste Herde! gå ni med wä-
 ra tanckar och göre tillämpning på oss / i synner-
 het af detta sidsta å daga lagde kånneteka; så see
 wi / at ock wi blifwit til dit farabuus församlade /
 åtniuta din kärlek / din förtierst oss til goda / och
 det bete / som du dina får gifwer. Dyrt återlö-
 ste Siälar / betraktom med wördiamma och erkän-
 nelsefulla hiertan / huru Jesu herdawård wijat sig
 emot oss. Hwad Paulus fordom skref til sina E-
 phe-

Esh. 2:11,
 12. pheler, det samma hörde oss til. De äro ej förs
 slutne flera/ än in emot 600. år/ då twi twi
 ro hedningar/ och på then tid utan Ghris-
 sto/ främmande/ och utan Israels bor-
 gerstap/ och främmande ifrån löstfens Te-
 stamente/ intet hopp hafwande/ och utan
 Gud i werlden. Wi hade Gud/ men sådana/
 som intet woro Gudar/ utan woffrade wår an-
 dakt och all wår nitalskan åt Gudar af stäck och
 sten/ som med menniskors händer gjorde woro/
 och wandrade uti en tiöck blindhet och allahans
 da ondsko. Men han hafwer och lysa låtit Ewan-
 gelli klarhet för oss/ så at wi i hans liuse see lius;
 wi som fierran woro/ äro nu när twordne
 genom Ghristi blod. Herren Gud led oss
 twredsens kaar med stor tålsamhet/ på thet
 han skulle kungöra sina härlighets rike-
 dom på barmhertighetenes kaar/ hwilka
 han och kallat hafwer. Wi som tilförne ic-
 ke worom folk/ är nu Guds folk/ och wi
 som tilförne icke hadom fått Guds barm-
 hertighet/ hafwom nu fått barmhertighet;
 ja en sådan barmhertighet/ at Herrens namn
 1. Pet. 2:10
 2. Pet. 1:17. östwer oss nämndt är; at wi efter wår Herdes
 Ghristi Namn/ warda Ghristina kallade: Sif-
 we Gud/ at wi detta namn så bäre/ at wi och
 må

må göra gagnet derefter; och så erkänna den
 oss steddä nåden / at icke wår ringa tactsamhet
 för Jesu wård om oss / måtte änteligen waga
 orsaken / at på oss det skal sannas / hwarmed
 Frälsharen hotade Judarna: Guds rike skal ta
 gas ifrån eder / och warda gifwit Hed- Matth. 21:
43.
 ningomen / som göra thes frukt / Och så-
 som Paulus och Barnabas: Eder borde man Act. 13:46.
 först säga Guds ord; men efter thet I
 drifwen thet ifrån eder / och hållen eder
 otwårdiga til etwinnerligt lif / si / så wil-
 je wi twända oss til Hedningarna! Nu haf-
 wa wi beskådat Jesu Herdadsinhet / samt de
 fårgor och kånnetekn hwarmed han utmärkt / sig
 wåra angelågen om människornas wålgång: nu
 wilja wi i akt taga i detta senare sticket De
 kånnetekn / som de böra åga / hwilka för
 råtta Jesu fåår wilja blifwa ansedde och
 erkånnde.

S. XI.

Må de / som bekånna sig til Christi utwår-
 tes kyrcka och Försåmning / hwarest Guds
 heliga ord rent och klart læres / och de ut-
 af Frälsharen förordnade nåde- och salighets me-
 del efter Christi ord och instiktelse utdelas; alla
 de som med hopen gå til Guds hus / at blåt
 höra hans ords afkunnande / och åmnuta de heli-

ga Sacramenterna / äro ännu icke af Christi rätta får / så länge de med sina utwärtas sinnen alt detta förrätta / och dock blifwa / i anseende til det naturliga syndaståndet / oförändrade. Suddarna woro twål i Förelamlingen inlyssade; de afhördde Mossis och Propheternas skrifter; undergingo omfärdelsen; äto Påskalambet; men måste / all denna sin utwärtas Gudstienst oaktadt / emottaga denna tilwitelse / I ären icke af min

Joh. 10:26. får. Christi får blifwa efter den helga skrifs anledning fördelte uti twenne släcker. Til förra släcken höra de / som inwärtas och uti hertats grund äro rätteligen Gudfruktige; låta Gud / hans sanna kändedom och gemenskap wara sit högsta goda / gå uti egen dagelig försakelse / uti försakelse af alt sit eget wiljan- och förnäende / egen ära och eget begär / uti försakande af det / som utom dem är i werlden / och af werldens fåtångligheter / som icke kunna förenas med Guds kärlek; som låta Guds ord och befallningar wara sig sötare än hannog och hannogslaka; som blifwa delaktige af de inrättade nådemedel på det lätt / som öfwerens stämmer med instiktarens affikt; som låta Jesu födelse / pina och död i sig blifwa lefwande; som låta den heliga Andes nåd genom en sann tro hos sig wara wärkande. som wandra uti en dagelig förnyhelle och lefwernetz förändring / och wisa sådana frukter i lefwernetz / som dem tilkommer / hwilka Christo tilhöra.

De sa

Dessa räknas til Christi ofynliga Församling el-
 ler Farabus / hwilka icke låta sin Christendom
 bero wid det utwärtet / utan åro angelägna at
 wåra sådana inwärtet / om hwilka kan sägas:
 Konungens dotter är gångra härlig inwärt-
 tet. **Thi** / Guds rike är inwärtet uti eder. Ps. 45: 14
Til sednare släkten höra de / som fuller hålla sig
 til den utwärtet Församlingen ; höra Guds hel-
 ga ords förkunnande ; nyttia sina salighets me-
 del / undsä i den helga nattwarden Jesu sanna
 lekamen och blod / och föra ett ärbart lefwerne ;
 ja ock gå så långt / at de med Phariseerna sy-
 nas wåra lagsens noga efterlefwere ; men låta
 sin Christendom allenast hångra wid det utwärtet /
 frågande intet efter hwad uti hiertat sker / utan
 låta de onda lustarne tygel fritt rafa fram ; al-
 lenast de så kunna bemantla sina gierningar / at
 de af andra menniskor ej måga blifwa ansedde för
 ochristna / utan med Phariseerna / synas rätt-
 färdige. Dessa hålla sig allenast wid utan / men
 förblifwa uti et oomskurit hierta / utan sinnets
 sanna förändring ; utan egen försakelse ; utan en
 dagelig bättring ; utan nya födelsen ; utan en lef-
 wande tro ; utan Jesu rättferdighets tilågnan-
 och omsammande igenom tron / förkittande sig blott
 på den rättferdighet / som kommer af lagen och
 deras egna förmenta goda gierningar ; bekänna
 Christum för sin H. Erre / Herde och saliggörare
 / men i hiertat ej hafwa någon känning eller

öfvertygande / mindre någon erfarenhet af det
 munnen utöfer; Om dessa må med skäl sägas
 hwad Frälsaren sade til de äfwen så beskaffade
 Phariseer och Skriftlärda: Iw eder / I skrym-
 tare / som ären like the grafwar / som u-
 tan til äro hwitmenade / hwilka utwärtens
 synas dägelliga; men innan til äro the ful-
 la med the dödas been / och all orenlighet.
 Så synes och I utwärtens för mennisko-
 men rättfärdige; men inwärtens ären I
 fulle med skrymteri och odugd. De betänka
 ej Guds Andas utlåtelse genom Paulum: thet
 är icke Jude / som utwärtens är Jude; ej
 eller thet omskärelse / som utwärtens sker på
 köttet: utan thet är Jude / som inwärtens
 dolder är; och hiertans omskärelse / är
 omskärelse / then som sker i andanom / och
 icke efter bokstafwen; hwilkens pris icke
 är af menniskom / utan af Gudi:
 Dessa kallas fuller och Christi säär / men ej egen-
 teligen / utan i anseende til Hedningar och Lärtare /
 ifrån hwilka de skiljas igenom munsens bekän-
 nelse; och höra allenast til Christi utwärtens För-
 samling / uti hwilken finnas både goda och onda /
 hwilket ses utaf liknelsen om äkren uti Matth. 13.
 Swarten kan / eller wil jag / gå uti utmånstrande af
 dem

Matth. 23:
27.

Rom. 2:28,
29.

dem ibland of/ som äro af Christi rätta fårabus/ eller ej; utan lemnar det Gudi alla hiertans ransakare och Edra egna samweten at döma. Men på det de/ som ej Christi fåår äro/ ej längre måga smictra och bedraga sig med falska/ om sig selfwa gjorde/ tanckar och inbilingar/ hwari-genom de til sin egen oboteliga skada/ alt mer och mer dragas ifrån sanningenes wäg; wil jag anföra de kännetekn/ som rätta Christi fåår hafwa/ at hwar och en utaf of/ som opartistt å sido sättet en fattad selfgodhet/ må derefter kunna pröfwa sig/ såsom på en profwesteck/ antingen han är en sann Christen eller ej. Warer nu selfwa edra egna domare.

§ XII.

DEt första rätta Christi fåårs kännetekn är/ at de känna sin Herde. Mine känna mig/ säger Trälaren v. 14. det är/ de känna **J**esum såsom sin Trälare och Herde med en kraf-tig och lefwande kannedom. De känna honom i anseende til sin person/ at han är Guds af ewig-het oföddde Son/ hwilken uti tidens fullbordan föddes en sann menniska för alla worldens sa-lighets skull; och såsom den/ hwilken hade den gudomeliga och menniskliga naturen uti en person så förenade/ at de aldrig ifrån hwarandra kun-na uplöste warda. De känna honom i anseende til sit ämbete/ at han är den/ som kommit at uppenbara sin Himmielste Faders utaf ewighet
fat=

fattade wilja och råd om vår salighet; at han är blefwen deras öfwersta Präst och Siälherde / som dem så hjerteligen älskat / at han utt en bitter och försmädelig dödd utgaf sit dyra lif / til en försöning och lösepenning / hwarmed menniskorna måtte blifwa återköpte ifrån helwetets ulfwens wäld / och at han genom sin dödd måtte sönderflita de band hwarmed wi alla woro bundne: De känna honom såsom den / hwilken för deras skul wardt en förbannelse / och utsted all helwetets ängest och qual i deras ställe / och det alt af kärlek / hwilken gådt så långt at han lemnat sit lif i sticket / och igenom des låtande skaffat dem uprättelse. De känna honom i anseende til sin oändeliga godhet / som föder sina fåår med sit Heliga ords bete och med de Heliga Sacramenterna; i anseende til sin aldrig nog förunderliga och outtrötliga sorgfällighet om deras wälgång / at han bewarar dem för den leda fiendens wäld och alla deras motståndares och ilwiljares öfverrumplande; frälshar dem ifrån jägarens snaro / och ifrån then skadeliga pestilentia / samt betäcker dem med sina flädrar / så at de med all trygghet kunna låta sit hopp hwila under hans wingar; at han använder all uptänckelig möjelighet / så wäl genom in = som utwärtens medel / at så det fåår tivrätta / som wisse farande är; at han förbinder de sargada / och med sin tröst weders

Pf. 91: 3,
4.

Deri wecker de marta själar. De känna honom
 änteligen såsom en Konung/ ja såsom sin Konung/
 hwilken ej allenast är rådande. Herre öfwer alt
 det/ som är i himmel och jord; utan ock/ at
 han i nåder/ styrer/ regerar och föder sin för-
 samling/ såsom sit andeliga rike/ hwilket han med
 sit blod bestält och förwärfwat hafwer; ja ej alle-
 nast/ såsom en Konung/ hwilkens makt med ti-
 den och menniskornas lefnads slut tager ända/ u-
 tan ock såsom den/ hwilkens makt och nåd sträcker
 sig in i den oändliga ewigheten; och hwilken skal
 efter sina löften i nåder ihogkomma dem med et
 orwanskeligigt arf i den sälla ewigheten/ som i ti-
 den varit af hans sårabuus, och hwilka hafwa
 lärt sig wara angelägit at känna honom såsom
 han är/ ja så noga/ at de varit med honom för-
 ente/ och kunna med en Paulo säga: jag lefwer/
 och icke nu jag/ utan Kristus lefwer i Gal. 2: 20.
 mig: ty thet jag nu lefwer i köttet/ thet
 lefwer jag i Guds Sons tro/ then mig
 älskat hafwer/ och gifwit sig self ut för mig.
 Men denna Christi wår Herdes kannedom/ hwar-
 med de rätta Christne känna honom/ är ej blott
 Historisk/ at man weet det som nu sagt är/ utan
 en lefwande och öfwerlygande kannedom; hwarige-
 nom menniskan lefwer och dör orwifwelaktigt derpå/
 at om hon med en sann tro/ grundad på Guds
 nåd och Jesu tillfyllest görelse och förwärfwade
 rätt-

rättfärdighet/ omfattar honom/ såsom sin Konung/ Frälshare och Herde/ blifwer delöftig af alla de wälgärningar/ som han förwärfwat/ och skal förblifwa hans egen i tid och i ewighet. Sådant Kännande förstår Frälsharen då han säger: ihetta Joh. 17: 3. är et winnerligt lif/ at the känna tig allenastannan Gud; och then tu sändt hafwer/ Jesum Christum. Dwarföre det och heter: känna tig/ är en fullkommelig rättfärdighet/ och tweta tina makt/ är en root til ewigt lif. På detta sätt kände Simon Matth. 16: Petrus Frälsharen/ säjande: tu äst Christus/ Ieswandes Guds Son; och såsom det war en Ieswande kändedom/ hwilken ej war af kött och blod uppenbarad/ efter Jesu egen intyggan/ så fick han ock den försäkran/ at uppå detta hälle-bärg/ neml. den giorda bekännelse och troo/ skulle Christi församling byggas/ hwilken helwetis portar icke skulle warda öfvermåttige.

§ XIII.

Det andra kännetekn är/ at rätta Christi säär höra sin herdans Jesu röst y. 16. Här förstås icke et blätt utwärtres ordets hörande; th det kunna ock skrymtare göra/ hwilka doch ej höra til Christi oshnlige församling; utan et sådant hörande/ som hafwer giörande i fölhe/ och utwis-
tar

Jar kärlek och lydaktighet til Christi befallningars
 efterkommande: ty then mig älskar / säger *Joh. 14: 23.*
 Ius / han warder hållandes min ord; i hvil-
 ket afseende wi ock utaf Apostolen Jacob blifwa
 förmanne / at icke allenast wara ordets hö- *Jas. 1: 22.*
 rare / utan ock gjörare. Det är wäl sant / at
 Frälsharen ej nu mera munteligen talar med oss /
 såsom han gjorde i sina förtids dagar / då han wan-
 drade på jordene ibland menniskorna; ej eller lærer
 oss igenom några omedelbara uppenbarelser / uppå
 hwilkas förwäntande wi ingen tillsägelse hafwa /
 höra sin röst: men så hafwer doch hans wisshet / god-
 het och omwårdnad dragit den samma försorg / at
 han lemnat oss sitt uppenbarade ord / hwilket ige-
 nom mån af Guds Andas drefne är i pennan fattat:
 Ty all Skrift af Gudi utgifwen är nyt- *2. Tim. 3: 16, 17.*
 tig til lärdom / til straf / til bättring / til
 tuktan i rättfärdighet: at en Guds menni-
 ska skal wara fulbordad / til alla goda gär-
 ningar skickelig. Thersföre thet ock heter: the *Jer. 16: 29.*
 hafwa Mosen och Proppheterna / höre them.
 Och på det Siälarna måtte så mycket bättre hand-
 ledde warda på himla wägen / hafwer han tillsatt
 Herdar och Lärare i sin Församling / hwilka
 skola föda hans hiord med lärdom och wis *Jer. 3: 19.*
 het / och wara öfwerherdan ansvarige / huru de
 förwaltat sitt ombetrodda ämbete / samt huru de
 efter:

efterkommit den igenom Guds Andas gifna befall-
 ning/ då det säges: Så hafwer nu aft på
 eder/ och på allan hiorden / i hwilkom
 then helge Ande hafwer satt eder til Bi-
 skopar/ at söda Guds församling/ hwil-
 ka han förwärfwat hafwer med sit blod.
 Dessa äligger / at i Jesu/ såsom öfwerherdens stäl-
 le, låta höra twägghanda röst. I laggens röst/
 til syndernas och alt wrångwist wäsendes bestraf-
 fande/ och til de gudlösas/ obotfärdigas och hård-
 naclades förmanande/ åtwarnande och ifrån syn-
 dasakerheten upwäckande. Ty så heter Guds be-
 fallning til them: Tu menniskobarn/ jag haf-
 wer satt dig til en wäktare öfwer Israels
 huus: när tu hörer något utaf minom
 mun/ at tu them på mina wagnar för-
 wara skalt. När jag nu säger til then o-
 gudaktiga: Tu ogudaktige måste döden
 döös; och tu säger honom ihet icke; at then
 ogudaktige må taga sig til wahra för sit
 wäsende: så skal wäl then ogudaktige döös
 för sit ogudaktiga wäsende skull; men hans
 blod wil jag kräsja uthu tine hand. Der-
 före det ock heter til dem: predika ordet; hålt
 uppå i tid och i otid/ straffa/ truga/ för-
 mana med all sakimodighet och lärdom.

2. Det hugneliga Ewaangellii röst; Det är/
 Guds tröstande ord om menniskans uprättelse och
 ewiga salighet; om det nåde förbund/ som emellan
 den förtörnade/ men genom Sönsens Jesu bemed-
 lande tilfreds ställda Guden/ och den afwekna men-
 niskan/ blifwit til wäga brakt/ utaf hwilkets sa-
 lig-giörande frukt de allena blifwa delaktige/ som
 rätteligen låtit lagsens ord röra sina hiertan/ så
 at de derutaf blifwit warse / huru högt de sondat
 Gud emot/ och dymedelt giordt sig skyldige til
 rimmeligit och ewigt straff; samt i betraktande af
 Guds och Jesu kärlek/ hwilken de/ utaf synden
 förblindade/ så ringa aktat/ hafwa et bedröfwadt
 hierta och förkräfad anda/ och fly under sådana sin-
 siäls bedröfwelse til den förbarmade nådens omfat-
 tande i Christo Jesu; samt äro angelägna och
 omtänkra huru deras wandel/ som ännu kan wa-
 ra öfrig/ må blifwa inrättad efter Guds och Chri-
 sti/ men ej efter deras naturliga och oomwända
 sinne/ så at de til alla goda/ af trona härflytande
 gärningars nödfwande allt mer och mer måge skick-
 lige warda. Sådane själar så sägna sig utaf de
 härliga löften/ som Gud alla borsfärdiga syndare
 tillagt; och hwilka ej undandragit sig at lida det
 wäldsamma förfarande/ som tyckes wara skedt på
 den gamla menniskan; utan med lydaktiga hiertan
 efterkommit Jesu röst: görer bättring. se Matth. 4:
 hafwa at undsä och sig tilägna den dyra försäkran/ 17.
 som Herren gör; och bedyrar wid sit ewiga lif:

Def. 33: 11. så sant som jag lefwer / säger Herren Herren / jag hafwer ingen lust til ihens ogudaktigas död / utan at ihen ogudaktige omtvänder sig ifrån sit wäsende och lefwer.

Job. 3: 16. Så älskade Gud werlden / at han utgaf sin enda Son / på ihet / at hwar och en som tror på honom / skal icke förgås / utan få ewinnerligt lif. Så litet et gammalt sår kan sägas wara rätteligen helat / när det med en helande och lindrande salswa är öfwerstrukt / så fram det onda i sielswa grunden ej borttages; så litet kan ock en själ säga sig af Evangelii nådelöften wara wedergwäkt / som ej af lagen låtit sig röras / så at de gamla ock inrotade syndastädorne blifwa uptäkte. Med oss är det så beskaffat: at hela hufwudet är fränkt / hela hertat är försmåttadt / ifrån fotabiellet alt up til hufwudet / är intet helt uppå; utan sår / swulnad och etterböld; Men ho kan tro / at wi så i grund äro förderfwade / om wi ej låta lagens röst och kräfbande det för oss i luset frambringa? Hvem kan begära hielp / utan at wara stadd i nöd? Hvem kan efterlängta läkaren / som ej finner sig wara sjuk? Hvem kan ästunda wägwiisare / som tror wägen wara god och säker; eller hvem kan trängta at blifwa ul rått brakt / som ej ser sig wara stadd på willostigar? med så

rings

ringa fog alt detta ske kan / med åsiven så ringa
 nytta kunna de höra Evangelii röst / som ej wilja
 åtlhda laglens röst. Men rätta Christi såår och
 lärjungar höra honom / då han säger: **L**hen mig Marc. 8:34.
 följa wil / Han förlate sig sielf / och tage
 sit sit kors uppå sig och följie mig ; och
 hafwa då den hugneliga försäkran ; at den som
 mister sit naturliga / Aldamittika lif / han skal be- Matth. 10:
 hålla et Andeligt och ewigt lif ; och såsom han 39
 blifwit delaktig af upståndelsen ifrån the döda går-
 ningar / så skal öfwer honom then andra dö- Apoc. 20:6.
 den ingen macht hafwa. Rätta Christi såår
 höra sin Herdes röst / så han ropar : **I**twär eder / Es. 1:16,17.
 görer eder rena / lägger bort edert onda
 wäsende ifrån min ögon / wänder igen af
 thet onda : lærer göra thet godt är / farer
 efter thet som rätt är / at de med så mycket
 nytta kunna emottaga den wedergweckan- och
 lifgifwande rösten : om edra synder än woro
 blodröda / så skola the doch warda snö-
 hwita / och om the än woro såsom en ro-
 sensfärga / så skola the doch warda såsom
 en ull. Härutaf see wi alltså / huru de / som
 wilja wara rätta Jesu såår / höra och göra hwad
 han i sit ord och genom sina tienore wid handen
 gifwer och befaller. De efterkomma alt detta så
 mycket

mycket nögdare / som de weta det wara hans be-
 hag / och syfta på deras wälgång.

§. XIV.

Sterfsinne nu hwar och en utaf oss hos sig
 sielf / om han är utaf en sådan kärlek til
 Jesum och hans ord intagen / at han med
 nöje och tilbörliq upmärksamhet / samt tillämpan-
 de uppå sig sielf / hörer / betraktar / efterleswer och
 i sin siäl kommer i wärkelig erfarenhet af så wäl-
 lagsens / som Evangelii röst; om wi äro utaf sam-
 ma sinne som David / hwilken icke trädde på
 syndares wäg / utan hade lust til Herrans
 lag; och talade om hans lag både natt
 och dag. Om wi hålla oss til Herrans
 altare / ther man hörer tackfälses röst /
 och ther man predikar hans under; om
 wi hafwa Guds huus boning kär / ther
 Guds huus och Församling är / hwarest Her-
 rans ord förkunnas / och thet rum ther hans
 åra bor. Åskar man någon / så är man gärna
 i samtal och sällskap med then samma; tiden ty-
 kes falla enom lång / när man ej kan hafwa tillfäl-
 le til et så kärt umgänge; och långtan derefter gör /
 at man icke återwänder för än man ernär sin
 önskan. Allra wi Jesum rätteliga / så kan intet
 samtal wara oss behagligare / såsom intet är fördel-
 aktigare / än då han talar med oss uti och genom
 sit

Ps. 1: 1, 2.

Ps. 26: 6, 7,
 8.

sit ord: intet samqwäm är oss så angelägit at bewi-
 sta som det / hwarest man i allmänhet kommer til-
 sammans / at afhöra hwad uppå Jesu wägnar
 oss förkunna / det är / i hans helga tempel. Då
 lära wi med sägnad all werldslig förnöjelse fara / och
 utropa med David: jag glädes i thet mig sagt Ps. 122: 5,
 är at wi skola gå in uti Herrans huus / 3.
 och at våra fötter skola stå i Jerusalems
 portar. Huru lustige äro tene boningar / Ps. 84: 2, 3.
 Herre Zebaoth! min siäl längtar och träng-
 tar efter Herrans gårdar: min kropp och
 siäl frögdas sig uti lefwandes Gudi Ty där
 finner / min Siäl / hwilken här i werldenes ökn
 är såsem en fluktande fogel / et huus / och mie
 bedröfwade hjertra sit bo / ther thet sin sorg och
 längtan kan lägga / nemliga tit altare / Her-
 re Zebaoth / min Kenung / min Gud /
 min Herde. Om man hafwer en bepröfwad och
 får wän / så företager man sig ej någon wiktig
 förrättning utan dess rådfrågande. Jesus är vår
 wän / vår broder / vår Herde / som så högt öf-
 wertygat oss om sin upriktiga kärlek / han är en
 så bepröfwad och trofast wän / at han om sit up-
 rikta hjertra på det högsta sätt / som ske kan /
 nemligen igenom döden / oss öfwertygat. Wi hör-
 de uti iörra stycket hans alswarliga omsorg / som
 ej / efter werldsens brukeliga sedwänja / med fländ
är

är besmyckad / för vårt beständiga wäl; så at wi
 ej hafwa ringaste anledning at draga hans wäl-
 mening i twifwelsmål. Men mån wi doch så
 höra och åtyhda hans röst / at wi hafwa lust til
 hans wittnes byrd / och låta dem wara
 Ps. 119: 24. våra rådgifware? Swad han råder oss finna wi
 uti hans ord upteknadt / och är / med såå ord at
 Jer. 44: 4. säga / korta begrepet deraf detta: gidrer doch ic-
 ke sådana styggelse / the jag hatar / utan bät-
 Marc. 1: 15. rer eder och troor Evangello. Denna rösten
 höra rätta Jesu såår på det sätt: at de betrakta
 med helig andakt Herrans ord / uti hwilket han så
 kärleksfullt och alfwarsamligen förmanar dem / at
 taga sig til wahra för syndenes bedräggelse / och uti
 hwilket dem wises rätta wägen til saligheten genom
 trona på Jesum Christum. De täncka på de före-
 stälningar dem deruti förchålles / som syfta derhån /
 at deras hiertan måga blifwa rörde at besinna sig /
 och afwika ifrån den wäg / som intet god är / då
 de af smickrande fiender blifwa läckade; och at de
 måtte föras ifrån mörkret til liuset / ifrån ulfwen
 til Herden / och wandra de stigar / som leda til
 himmelen. De betrakta det ord / som de läsa och
 höra sig förkunna / jämföra dermed sin wandel /
 blifwa öfwertygade om sina synders mångsalfvig-
 het / erfara med smärta huru de ofta betungat sit
 samwete och försmått Jesu kärlek; i det de fin-
 na sig hafwa laddat lynd på lynd / och utan no-
 ga

ga ock gifswande på sig sielwa och den medlödda
 onda wanarens rörelser / samwetslöst handlat es
 mot det / de Gudi lofwat / så wäl uti Döpelte
 förbundet / då de affagt sig diefwulen och alla hans
 gierningar / och utfästet sig tienna Gud uti en of
 freymtad tro / kärlek och hertans upriktighet som
 ock uti aflösningen / då de åter låfwat et sådant
 lefwernes förande i täncker / ord och gterningar /
 som råta Christna anstår. De täncker på ordet
 och med swidande åtancker draga sig til minnes /
 huru de ofta warit Ewangelio ohörsamme / och
 lika som med wäld dragit öfwer sig Guds straff
 och hämndomar / samt at de ej borde hafwa
 at förwänta den ringaste nådes sinula / utan erwin
 nerligen blifwa bortkastade. Men såsom de af
 hans ord finna sig slagite / så söka de ock uti det
 någon hughwalelse under sit tröstlösa tilstånd. Lyck
 liga de! de finna hwad de ålunda. De så der
 höra Guds nådes röst / och blifwa öfwerngade / at
 Herren är barmhertig och nådelig / tålig
 och af stora mildhet; han träter icke til e
 wig tid och wredgas icke ewinnerliga Han
 handlar icke med oss / efter våra synder /
 och wedergäller oss icke efter våra misgjär
 ningar; utan såsom en Fader förbarmar
 sig öfwer barnen / så förbarmar sig Her
 ren öfwer them / som frukta honom. Pl. 103: 8.
 Härwid hålla de sig såsom Peppet wid ankaret; 131
 H bhg=

bygga uppå hans löften at emottaga en tillbaka
kommande Syndare; bedia om nåd för Medlarens
Jesu/ deras Herdes och förebediares skull; om-
fatta med en lefwande tro hans dyra förtienst så-
som sin egen; anhålla om förskoning/ och nåd at
hädanefter ej falla i sådana synder/ hwarigenom
den goda Guden kan blifwa förtörnad. Sälun-
da låta de alt hwad i ordet sagt är/ blifwa uti
sig kraftigt och lefwande.

Om man nu i allmänhet skulle anställa et prof
ibland denna tidsens menniskor/ huru wida de
höra Jesu röst; så talar en bedröfwelig erfaren-
het utan widlyftigt åtspörjande för sig stelf/ med
beklageligit genlud/ som ej annat kan än genom-
tränga himmelen: at ej allu/ jag wil ej säga/ de
flästa/ låta Jesu ropande och hans tienares röst
til dem på Jesu wagnar/ håldre falla på sit hier-
tas hårda hålebärg/ än uti en förödmintad och
tilredd jord; warande til sin egen skada nögdare
med/ at söla sig uti synda och werlds nöjen / som
beängsta samwetet; nögdare at blifwa råknade
ibland geiterna/ hwilka uppå yttersta dagen/ då
hwar och en skal få insamla fruckten af sina går-
ningar/ och i ewigheten uppskåra hwad de i tiden
fått/ komma at stå på Herdens wänstra sida/
och på slutet hafwa en olyckjalig ewighet och en
ewig olycksalighet til lödn/ som ses af Matth. 25.
än at blifwa råknade ibland lydaktige fåår/ än
at här i nådetiden åtkäda och hörsumma Herdens
Jesu

Jesu röst. Mången som inbillar sig wara et rätt
 Jesu fåar/ torde indet wilja tro at det så är;
 men/ Gud förbarme sig i nåder! så wist detta
 är en otwifelaktig sanning. Af frukten känner Matth. 7:
 man trädet. Gånge hwar och en uti sig sielf/
 och låte Guds Anda borttaga det smickrande tåc-
 kelse/ som för ögonen hänger/ så lærer han ige-
 nom Guds nåd finna/ hwad han går och galler
 före/ om han är en rätt Christen eller ej. Men
 klagade redan i sin tid Propheten Esajas cap. 53:
 1. och Paulus i första Församlingenes tider öfwer
 människornas gångbara hårdhet/ at ej wilja tro
 och lyda sanningen; huru mycket större orsak der-
 til hafwa icke Guds ords trogna tienare i dessa
 dagar/ då kärleken förkälmar til Gud/ hans ord/
 nästan/ och en billig kärlek til och sielfwa; i dessa
 dagar/ om hwilka Frälsaren säger: så men-
 skones Son kommer/ mån han skal finna
 tro på jordent? mån wi ej hafwa orsak at med Luc. 12: 2:
 blöddande hiertan och rinnande ögon beklageligen
 utropa: Herre/ ho tror wår predikan? Jesu Rom. 10:
 täncke med sin kärlek uppå oss/ och borttage
 icke sin wårdande herde omsorg ifrån oss för wår
 ohörsamhets skull/ utan tilrede och berede sielf wår
 hiertan sådana/ som han dem wil hafwa/ at
 höra hans röst; på det wåra arma/ af honom
 dhrt aktade skälur ifrån det förestående förderf-
 wet måge frälste warda/ och hans kärlek winna
 sitt ändamål!

§. XV.

Näteligen är det tredje rätta Christi säars
kännemärke / at de följa honom / hwil-
ket Frälsaren lärer kort efter vårt Ewan-
gelium v. 27 sågande: min säar höra min röst/
och ta känner ibem / och the följa mig.
En liket består deruti / at de följa honom så uti lä-
ra / som lefwerne; hwarföre ock de / som sieta
sig uti Christi läras efterföljd / så at de hålla sig
wid hans ord / ansee det såsom en af himmelen
kommen sanning / hwilken kan och skal wara de-
ras wägledare til det ewiga lifwet / samt wisa
det ordet wara i sig lefwande och kraftigt / räk-
nas ibland den goda jorden / som höret or-
det / behåller thet uti ganska godt hierta /
och bär frukt i tålmod. Af naturen äro wi
sådana / at mörker hafwer intagit förståndet / at
wi icke kunna af oss si. I swa see sanningen. De
Himmelska och andeliga ting öfwerstiga vårt för-
nuft / och wi göra deröfwer orätta begrep: den
naturliga menniskan förnimmer intet af thet
Guds Anda tilhörer / thet är honom en
galenskap / och kan icke begripat; ty thet
måste andeligen dömas. Wi må gå så långt
med förnufts lius / som wi hållt känna; så blif-
wa wi doch derigenom aldrig så underrättade om
de andeliga och himmelska sanningar / at icke de
blif-

Luc. 8: 15.

1. Cor. 2:
14.

blifwa oss en hemlighet / och wi ej weta hwart
 ut wi oss wända skole. Hwaraf wi sinna / at
 denna lärnåpären är förwag at underrätta oss
 i det / som i ewighet gagna skal; och at wi ige-
 nom dess læras efterfölgd icke kunna blifwa försät-
 te i gemenskap och delaktighet af det högsta Wä-
 sendet. Till hwem skola wi då gå? måga wi
 billigt fråga med Petro. **JESUS** hafwer erlaga Joh. 6: 68.
 lifsens ord. Han är wägen / den wi gå ska-
 la / sanningen / den wi tro och följa skola / lifa et / Joh. 14: 6.
 uti och genom hwilket wi lefwa skola. Allt det-
 ta betänka trogna Guds barn / och winlägga sig
 fram för alt om den læras efterfölgd / hwilken
JESUS dem förkunnat: hwartil de så mycket me-
 ra sinna sig förantätne / som de see / at all an-
 nan kunskap / ehuru högtrafwande och lustkys-
 wande den ock kan wnas / för denna himlalära
 måst stryka sina högspändra segel. Derföre beder
 David så hierteligen: **Jör mig på tin buds** Ps. 119: 36,
stig **Rög mit hierta til tin vittnes byrd /** 37:
och icke tilgirighet. Wändt bort min ögon /
at the icke see efter onyttig läro / utan we-
derawäck mig på tinom wäg. Herre /
wisa mig tina wägar / och lär mig tina
stigar. Led mig i tine sanning och lär Ps. 25: 4, 5.
mig orsaken til sin bödn lærer han ock: titt
ord är mina fötters lyfta / och et lius på
minom

Psal. 119: 105. minom wägom. Nödwändigheten af denna
 lärans efterfölgd wisar Frålsaren/ sågande: om
 I blifwen wid min ord/ så ären I mine
 rätt lärjungar/ och I skolen förstå sannin-
 Joh. 8: 31. gen. Härutaf slutes/ at den/ som ej wil efter-
 följa Jesum i lära/ så at han låter hans ord
 wara sin högsta skatt och förnöjelse/ hafwer ej en
 rätt kärlek til honom/ bemöter ej hans omwård-
 nad med sådan erkänsla/ som man bör/ och är
 föllakteligen ej utaf hans föraktord: ja/ en sådan
 människa wisar/ at hon ej hafwer den ringaste kär-
 lek för sin odödeliga själ/ hwilken doch derutaf les-
 wer/ och dymedelst skal i ewigheten blifwa för-
 nögd och lycksalig.

Så nödigt som det är/ at de/ som wilja wa-
 ra rätta lemmar uti Christi ofynliga förslamling/
 böra följa sin Herde i lära/ så nödigt är det ock/
 at de följa den af werlden föraktade Jesum i li-
 dande och lefwerne: th derigenom wisa de sin tro
 wara wärkande genom gärningarna; och at den
 lära/ som de med munnen bekänna/ är i hiertaf
 erkänd; och låta således efter Christi förmaning/
 Matth. 5: 16. sit lius lysa för människomen/ at the må-
 ga see itheras goda gärningar/ och prisa
 deras Fader/ som är i himmelen. Til at
 följa Frålsaren uti lefwerne är/ til at så wan-
 dra såsom wi hafwom honom til en efterdö-
 1. Pet. 2: 21. melle/ at wi skole efterfölja hans fotspår:
 Så

Såsom Jesu tilhörige själar endast winlägga sig/
 at blifwa Hufwudet och Föregångarens beläte li- Rom. 8:29.
 ke i tiden/ at de ock måga blifwa honom like
 gjorda i härligheten/ så lefwa de ock såsom han Phil. 3:21.
 wandrat. De wandra såsom Guds efterföljare
 i kärleken; och såsom han älskat dem/ så Eph. 5:1,2.
 älska de ock hwarandra inbördes. De haf- Joh. 13:34.
 wa lärdt utaf honom mildhet och ödmjukhe-
 ten af hertat/ och äro lå til sinnes såsom han Matth. 11:
 war/ hwilken ändoch han war sina lärjungars Phil. 2:5.
 Herre och Mästare/ hafwer han dock twagit de-
 ras fötter/ giftwandes dem en efterdomelse/
 at såsom han gjorde/ så skola the ock göra. Joh. 13:
 Ödmjukheten är dem så mycket angelägnare/ som 15.
 de räkna den för sista och första prydnaden af al-
 la deras gärningar/ och säga upriktigt med Da-
 uid: jag wil ännu ringare warda än så/
 och wil nedrig wara i min ögon. Af sig sief- 2. Sam. 6:
 wa hafwa de intet annat än syndastygghelser/ och 22.
 indricka orättfärdigheten såsom watten: utan Job. 15:16.
 hwad de hafwa/ erkänna de såsom et Guds lån
 och skänk; hwad de äro/ wörda de såsom af Guds 1. Cor. 15:
 nåd. Korteligen at säga: Jesus är deras före- 10.
 skrift uti hertans renhet och enfaldighet/ i mätte-
 lighet/ i tålamod/ bediande/ förtroende til den
 himmelske Fadren/ och i försakande af sig sief-
 wa/

wa/ sin åra/ sin wilja/ och säga: icke som jag
 Matth. 26: 39. wil utan som tu; i förjakande af allt timme-
 sigit/ låtande intet fåfångt wycke utägga sig til
 åstundande af mera/ än hwad de finna i högden
 wara beslutit/ at de skola här emottaga. Ty
 dem är alt nog/ at HErren är deras gods
 ps. 16: 5. och deras deel. Förnöjsamheten är deras största
 rikedom uti litet ägande af det werldsliga. De-
 ras Jesus war fattigare än råfvarna och
 himmelens foglar/ och hade intet rher
 Luc. 9: 58. han kunde luta sit hufwud til. Huru kun-
 na de då begära af denna werldenes skenbara för-
 måner flera/ än han/ om de wilja blifwa för hans
 lärjungar erkände? Uti alt lidande äro de nögde/
 och kasta sig med undergifwenhet wi den kära
 Fadrens armar/ han må låta dem tillflyktas stö-
 re eller mindre wedervärdigheter. Långt ifrån at
 af egna krafter wilja hielpa sig ut/ eller afwältra
 ifrån sig tryckande kors bördan/ tro de säkert/ at
 när HErren sitter wid styret/ skal skeppet ledsa-
 gas i en säker hamn; när Herden handleder dem/
 skal alt på ändalyktone gå wäl. Med et ord: de-
 ras beslut är hos dem giordt och faststält/ at i we-
 dersakandet följa sin herde/ taga sit kors på
 sig hwar dag/ och så följa honom/ och af-
 klåda sig den gamla menniskan med hans
 Luc. 9: 23. Col. 3: 9. gärningar; emedan det är en i himmelen afgjord
 sak

sak/ at kött och blod icke ärfwa Guds rike;
 at den af synden förderfwade och besmittade na-
 turen/ så oomvänd/ oren och oombytt han i sig
 sielt är/ kan så litet ingå i härligheten/ som det
 förgängeliga ärfwa oförgängelighet. Dessa 1. Cor. 15:
50.
 äro nu rätta Christi såårs kännetekn och egensta-
 per enfaldeligen öfwerwägade. De som kännas
 wid/ at de ej äga dem/ kunna sielfwa gidra slut-
 sagen/ at de ej äro af hans sårabuus och höra ho-
 nom icke til.

§. XVI.

Så hänskutes til alla hiertans utforskare och
 Edra egna samtvetens ransakande at om-
 pröfwa/ om Jesus af oss härtills blifwit för
 den sanna Herden erkänd/ om hans aldrig nog
 förunderliga kärlek/ wård och omsorg blifwit rät-
 teligen betraktade; så at wi besittat oss om/ at wa-
 ra af de såär/ som wärkeligen känna/ höra
 lyda och efterfölja sin troгна Herda i lära/ lef-
 tverne och lidande. Jag önskar af alt mit hierta
 dem/ som finna sig öfwerlygade ej ännu wara af
 hans hiord/ det sinne/ at upriktigt kunna sucka:
 jag är et wilssefarande och borttappat såär/
 sök tin tienare. Gifwe Gud/ at wi komme i
 erkänsla af det elände/ som oss widlädar/ af den
 onda naturen och de många fiender/ som söka at
 afhålla oss ifrån de rätta stigar! Högst önskeligt
 wore/

Ps. 119:
 176.

wore / at han / som haft så stor ömhet för oss / som
 wi redan annmärkt / ej behöfde ängsla sig med den-
 na klagan: jag hafwer upfödt barn / och up-
 högt / och the äro mig affällige wordne.
 En ore känner sin Herre / och en åsne sin
 Herres krubba; men Israel känner thet
 Ef. 1: 2, 3. intet / och mit folk förstår thet intet. Haf-
 wer wår dyre Herde på något folk i werlden wi-
 sat barmhertighet / så är det samnerligen på oss /
 som han tagit up utur Hyndablodet / hwaruti wi
 Hes. 16: 5, 6. woro liggande / och sagt: tu skalt lefwa. Han
 hafwer tagit oss wid handen och ledt oss /
 han hafwer lättit oss draga et lustigt oof /
 och gå med minka tómar / tagit ofet af
 Of. 11: 3, 4.
 13: 9. oss / och aifwet oss foder; på thet wi icke skul-
 le wända oss ifrån honom; icke föra oss sieltwa i
 olycko / och löpa til wårt förders. Han hafwer ej
 lättit blifwa derwid; utan ock / när de lindrigare
 medel intet welat hielpa / igenom hårdare sött / at
 bringa oss til någon estertanka om wår egen wäl-
 gång och hans godhets erkännande. Men döme
 Herren sielf / om / hwad han med oss giordt / nå-
 gat förmått uträtta; så at wi icke lifasult wände
 honom ryggen / och wandra på lädana wägar /
 hwaritl huden och fienderna läcka oss. Ut säga
 saanningen / synes wår almännalefnad gauska li-
 tet swara emot hans möda; så at det ej utan
 orsak

orsak torde heta til oss: hwad skal man mer
 slå eder / medan i afwiken ju teste mer? Es. 1: 5.
 och såsom til Judafolket: Nu dömer / i Jeru-
 salems inbyggare / I Swea och Finlands Måns
 emellan mig och min wingård: hwad skal-
 le man doch mera giöra minom wingård /
 thet jag honom icke giordt hafwer? hwil
 bär han willdrustwor / tå jag twånte efter / Es. 5: 3, 4.
 at han skulle bära drustwor? Wi hafwa hördt
 och med wår ögon sedt / hwad omwård Herren
 haft för oss / så i äldre som nyare tider; hu-
 ru han burit oss på örnawingar och tagit oss til sig. Job. 19: 40
 O at wi doch änteligen måtte rödas / at höra hans
 röst och hålla hans förbund / på thet wi måge war-
 da hans sårabiord och egendom! Bestädat
 hwar och en utaf oss sig sielf i sinnerhet; och hu-
 ru wår Jesus sökt honom; så låter ej kunna ne-
 kas / at icke denna ömna Herdens röst ofta i sjä-
 len blifwit hörd / om wi annors welat gifwa akt
 derpå: kistra själ / Du är öfwerhygad om min re-
 na kärlek för dig / så i andelig som lekamlig mät-
 to; jag hafwer låtit mit lif / blott för din wäl-
 gång; du finner min wårdande hand hafwa wa-
 rit med dig alt ifrån ungdomen / och at jag ej
 undandragit mig at bestydda dig. I mit ord
 och med mig sielf hafwer jag spilat dig. När du
 warit wilfarande / hafwer jag sökt få dig på wäl-
 ta wäl-

ta vägen; när du varit sluk/ har jag åtagit mig
 at hela dig: och när du änteligen skal lemna alt
 hwad synligt är/ hafwer jag utfäst mig/ at til-
 dela dig den ewiga saligheten/ såsom den nåde be-
 löning/ jag gifwer allom dem/ som troligen följa
 mig och höra min röst; hwilken rikeligen skal er-
 sättia/ hwad dig tyckes här hafwa manglat/ och
 hwad som gjorde din lefnad bitter. Skicka dig så/
 at jag må känna dig såsom mit fåår/ och du med
 mig försattias i den lifswaste gemenskap; på det
 alla Guds Dinglar och Helgon måga öfwer din om-
 wändelse glädias. Winlägg dig at känna mig/
 hör och åttid mit ropande och min röst; följ mig
 i lära/ lidande och lefwerne/ at du ock må med
 mig ingå i härligheten/ hwart jag förut gången
 är at bereda rum för dig och allom dem/ som
 varit min ohylliga Församlings rätta lemmar.
 Käre/ hålt doch stilla; och löp icke så oför-
 wägen. Jag är Herden/ som söker dig; Läka-
 ren/ som wil sköta och göra dig helbregda; salig-
 göraren/ som skal låta dig ewinnerligen lefwa.
 Låt min kärlek/ och hwad jag utstått för dina skull
 gå dig til sinnes/ och förakta icke framgent den/
 som menar wäl med dig/ och dig af hierrat älskar.
 Säll är den/ som låtit sådant hans anklappande
 wara hos sig så wärkande/ at han öfvergifwer
 gamla menniskans wägar/ hwilken genom lusta
 i wilsfärelse sig förderfwar/ och wandrar salighete-
 nes stig! Jag

Jag nekar icke / det wara en hård nöd at bita
 uppå / när menniskan / som / af sin onda natur
 drefwen / hållt wil lyda en sådan röst och gå en
 sådan gång / som är des begärelser likformig /
 skal efter Jesu herda wilja wända om i synda-
 loppet / och gå på smala himla wägen; då den
 gamla menniskan måst erfara sin undergång / och
 gå i missning af sina böjelser / såsom des lif; hwil-
 ket doch nödwändigt måste ske / så framit wi wil-
 ja Christo tilhöra / derföre det ock kallas köttets / Gal. 5: 24.
 des lustars och begärelser försåstande.
 Men så hårdt skalet är / så wällsmakande är den
 innelagda kärnan / hwilken blifwer dem fördold /
 som uti en sann bättrings ordning ej wilja henne
 åtniuta. Betänckom / at den aldrig smakat surt /
 wet ej eller at sättia rätt wärde på det söta. Den
 som ej wil lida i köttet / kan ej eller känna söt-
 man af den nåd som wi i Christo äga. Nog
 finner kött och blod nöje uti det / som kittlar des
 begärelser / och uti sådana ting / som kunna bi-
 draga til des skadeliga systemål. Och så länge
 wi låta det derwid beroo / så åtlhda wi ej Jesu
 röst; utan inbilla oss alt wara wäl / efter det är
 intet uti oss / som lidit. Så länge man finner
 behag uti werldslig frögd / så länge hafwer man
 ingen glädie i Gudi. Så länge man wäljer sig
 en annan wäg til himmelen / än den Jesus gått
 och oss förestrifwit / så länge gå wi willostigar.
 Så länge wi inbilla oss kunna utan egit försakande
 emå

ernå saligheten/ så länge bedraga wi oss med den
 tancka/ lika som skulle något orent kunna ingå i
 det nya Jerusalem/ och at himlawägen är med
 rosor beströdd: der oss dock är förelagt/ at genom
 mycken bedröfwelse ingå i Guds rike. Så länge
 ködrliga lustar äro i oss härskande/ så länge les-
 wer den gamla Adam uti oss/ och wi äro långt
 ifrån Gud skilde. Så länge wi finna förnöjelse i
 werlden och hwad i henne är/ så länge hafwa wi
 ej wår rikedom i Gudi och det himmelska; och
 wår förnöjelse i det/ som skal i ewighet oss tilfreds
 ställa: Och så länge wåra hiertan hänga wid
 jorden/ så länge äro wi känslösa af all den öm-
 het/ som wår Herde för oss haft hafwer. Med
 et ord: så länge wi ej sticka oss såsom Jesu sanna
 såår/ så länge äro wi usle och eländige/ och kun-
 na ej säga som Guds barn i ingångs språket:
HErren är wår Herde: oss skal intet fattas.
 Wål är den/ som betänker/ at Guds barnas
 krona/ och Jesu lydaktiga lärjungars förestäen-
 de härlighet är alt för dyrbar/ at skänkas åt så
 otacksamma och owärdiga själar/ som låtit sig så
 förblindas af det synliga / at de ej följa/höra och
 känna sin Herde och själa wån!

Så olycklige de äro/ som ej höra til Christif
 hiord/ så lyckalige äro åter de/ som honom til-
 komma. Alt bittert är dem lustligt; Alt swåre
 lått; alt elände dragligt; alla wedertwärdigheter
 genom Jesu kärlek förjötmade; all strid en seger;
 all

all fattigdom i det timmeliga / rikedom i det an-
 deliga och himmelska; in de äga H Erren / och han
 är deras hertans tröst och deel; hela wandrin-
 gen är et säkert löpande på himmelska wådjoba-
 nen efter den utsatte lönen. Hela lefnaden är
 fuller en kamp / men för dem / som hållit trona /
 så fördelaktig / at han hafwer i sölje den dem för-
 warade rättfärdighetens krona / som H Erren /
 den rättfärdige domaren och trofasta wån / dem 2. Tim. 4:8.
 gif wa skal / som älskat hans uppenbarelse; hwar-
 om de så mycket mera kunna vara försäkrade /
 som de hafwa känt sin Herde / Han hafwer ock
 känt dem; de hafwa blifwit i bokena skrefne / och Don. 12:7.
 och han skal frälssa sit folk. Ach salige förlofnings
 dag wälkommen! och efterlängtrade stund! skynd
 sig / at wi usle fåår måga komma til Herden /
 blifwa besjude ifrån alt hwad oss här ansätter /
 och i ewighet utan ansäkning få äga honom. Då
 skal genom dit ärnjutande / klåra Jesu / all wår
 längtan uphöra / all sorg wara i ewig glömska /
 och tårebäckarna i ewigt glädie win förwandlas
 Wi efterträngta den dag / då du skal försättia dem
 i den sälla roo / som dina eftersöjare af nåder wa-
 rit tillsagd. Hwad hugnad skal icke då wara?
 Hwad glädie och lässånger skola icke då skalla?
 hwad kärligt omfamnande skal icke då ske / när
 underherdar / som hafwa haft Jesu röst lyd-
 tige fåår / få säga til Hwerherden; H Erre / si
 här är jag / och barnen / som tu mig gif. Es. 8:18.
 wit:

lytt: här äro de fåår / som du mig arma stoft
anförtrodt at i dit ställe wårda och stöta?

JEsus gifwe sin nåd / at denna enfaldiga be-
traktelse må lända oss alla / som den höra eller lä-
sa / til någon upmuntran / åtvarning och hugswa-
lelse! Jag slutar nu härmed. Tillåter mig alle-
nast at lemna Eder denna wälmenta påminnelse /
som HErren fordom gaf sit folk / och finnes up-
teknad uti Es 44: 21. Tänk theruppå / Jacob
och Israel: ty tu äst min tienare: jag
hafwer beredt dig / at tu skalt wara min tie-
nare: Israel / förgåt mig icke. Trogne Her-
de / inryck uti oss din bild och din danna wårds
ståndiga åtancka; at intet i werlden må afhålla oss
at följa dig i tiden / at wi och med dig
måga ingå uti härligheten!

A M E N!

